Akbaba

URLU UFUKLAR!

kutlu olsun!..

1 çekilişte

16 MİLYON

milyon bayramında 20,000'e yakın talihli bayram edecek

BU ÇEKİLİŞTE:

45 Apartman Dairesi

50 adet 100.000 lira

100 adet 10.000 lira
200 adet 5.000 lira
1000 adet 1.000 lira
ayrıca 16 000 adet çeşitli para ikramiyeleri talihlilerini bekliyor.

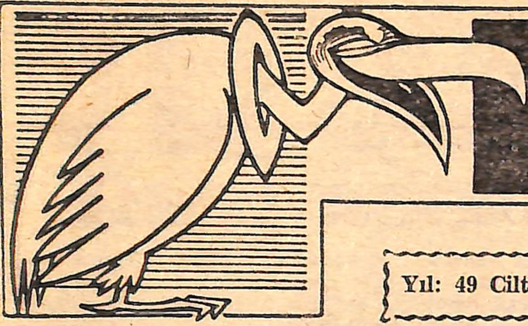
Bütün tasarruflarınızı yıl sonuna kadar İş Bankasında toplayınız... Milyon Bayramında bayram edecek talihlilerden olmanız, en büyük dileğimizdir.

TÜRKİYE İŞ BANKASI

paranızın... istikbalinizin emniyetidir

(Yeni Ajans: 4502 — 203)

AKBABA

Yıl: 49 Cilt: 20 Sayı: 1 * Kurucusu: Yusuf Ziya ORTAÇ * 23 Aralık 1970 * Fiyatı: 125 Krş.

Yazık mı oldu Süleyman beye?

BAZI ozanların talihli mısra'ları vardır. Rahmetli Orhan Veli'nin de «Kitabe-i seng-i mezar» adlı küçücük şiirinin bir mısraı dillerde dolaşır:

— Yazık oldu Süleyman efendiye..

Her nedense bazı kişilerin son günlerde siyasî ahvale bakıp:

— Yazık oldu Süleyman efendiye.. diye mırıldandıkları duyuluyor.

— Neden yazık olmuş Süleyman efendiye? diye sorduğunuz zaman cevabı hazır:

— Canım, biz de kıymet bilmeyiz, insanları çürütmek için elimizden ne gelirse yaparız. Süleyman bey fena adam değildir, ama etrafı kötüdür. Kendisinin yüz türlü meziyeti vardır, çalışkandır, zekidir, etkindir, iyiniyetlidir, vesaire... Beş yılda adamı ne hale getirdik?

Ve bu acıklı nutuktan sonra gene mırıldanıyorlar:

— Yazık oldu Süleyman efendiye..

Oysa Süleyman beye yazık olduğu yok...

Bize kalırsa Türkiye'ye yazık olmuştur.

Neden?

Çünkü Türkiye bundan beş yıl önce daha az borçlu, daha dengeli, parası daha değerli ve düşman kamplara bugünkü kadar bölünmemiş bir ülkeydi. Şimdi biribirinin gözünü oymak için her yola başvurmaktan çekinmeyen birtakım bölüklerin kımıl kımıl kımıldandıkları bir ülke...

Evet, Süleyman beye yazık olmamıştır.

Ve Türk üniversitesine yazık olmuştur.

Çünkü bundan beş yıl önce üniversitede ne işgal vardı ne boykot... Hiç olmazsa dersler yapılabiliyor, öğrenciler sınıflara girebiliyordu. Bundan beş yıl önce üniversitede ne molotof kokteyli vardı ne tabanca.. öğrenciler de biribirlerini öldürmüyorlardı..

Evet, Süleyman beye yazık olmamıştır..

Öğretmenlere yazık olmuştur.

Çünkü bundan beş yıl öncesinde öğretmenlere bugünkü kadar kıyılmıyordu. Öğretmenin üstündeki baskılar, bugünkünden çok daha azdı ve boykota girişmek zorunda kalmıyordu öğretmen...

Evet, Süleyman beye yazık olmamıştır..

Türk parasına yazık olmuştur.

Çünkü bundan beş yıl önce Türk parası bugünkünden çok daha kıymetli idi. Bundan beş yıl önceki bir lira, bugün kıymetini kaybetmiş, gücünü yitirmiştir. Bundan beş yıl önce bir lirayla satın alabildiğimiz daha çok şey vardı, bugün daha az şey vardır.

Evet, Süleyman beye yazık olmamıştır..

Memurlara yazık olmuştur.

Çünkü Personel Kanunu Süleyman bey iktidarından önce çıkarıldığı halde, Personel Kanunu mâlî hükümleri tam beş yıl ertelenmiştir. Tam beş yıl memurların gözü yollarda kalmıştır. Ve beş yıl sonra çıkarılan kanun, sadra şifa olmaktan çok uzaktır; haksızlıklar kaynağı olması bir yana, memurların çoğunluğuna refah sağlamak yolunda yetersizdir.

Evet, Süleyman beye yazık olmamıştır..

Demokrasiye yazık olmuştur.

Çünkü bundan beş yıl önce demokratik rejime güven bugünkünden çok daha fazlaydı. Aradan geçen sürede rejimden umudunu kesenler çoğalmış, parlâmentoculuk yozlaşmış, ön seçimlerdeki kepazelikler ayyuka çıkmış, sandık rezaletleri yoğunlaşmış, «mebus pazarları» kurulmuş ve her ay başını:

— İhtilâl olacak mı? diye bekleyenler artmıştır.

Evet, Süleyman beye yazık olmamıştır..

Köylüye, üreticiye yazık olmuştur.

Çünkü köylünün haytı beş yılda hiç değişmemiş, üretici, tütünden çaya ve buğdaydan pancara kadar her ne ekiyorsa eskisinden daha beter biçimde tefeciye bağlanmıştır. Daha tarlada ürünleri kapatan aracı ve tefecilerin saltanatı beş yıl içinde dah da kuvvetlenmiştir.

Evet, Süleyman beye yazık olmamıştır..

Adalet Partisine yazık olmuştur.

Çünkü beş yıl önce Adalet Partisi güçlü ve genç bir muhalefet partisiydi; bugün yaşlı, hasta ve bölünmüş bir iktidar partisidir; kendisine bağlanmış bütün umutları boşa çıkarmış, yolsuzluklardan bir kamburu sırtında taşıyan ihtiyardır.

Evet, Süleyman beye yazık olmamıştır..

Bizlere yazık olmuştur.

Umutlarımıza, yarınlara bakan gözlerimize, iyiniyetlerimize, her şeyimize yazık olmuştur.

Süleyman bey hem kendisini ve hem de memleketi öyle bir hale getirmiştir ki, rahmetli Orhan Veli sağ olsa, her halde Süleyman beyi gördükten sonra:

— Yazık oldu Süleyman efendiye.. mısraını değiştirir, başka bir kitabe-i seng-i mezar yazardı.

AKBABA

AKBABA

Gelecek hafta İLÂVELİ

YILBAŞI SAYISINDA

Sevgili okurlarına bir mizah şaheseri sunuyor :

Yılbaşı Tombalası!

★

«BİLEN KAZANIYOR» Yarışmasını kazananlar

İlâveli Yılbaşı sayısında

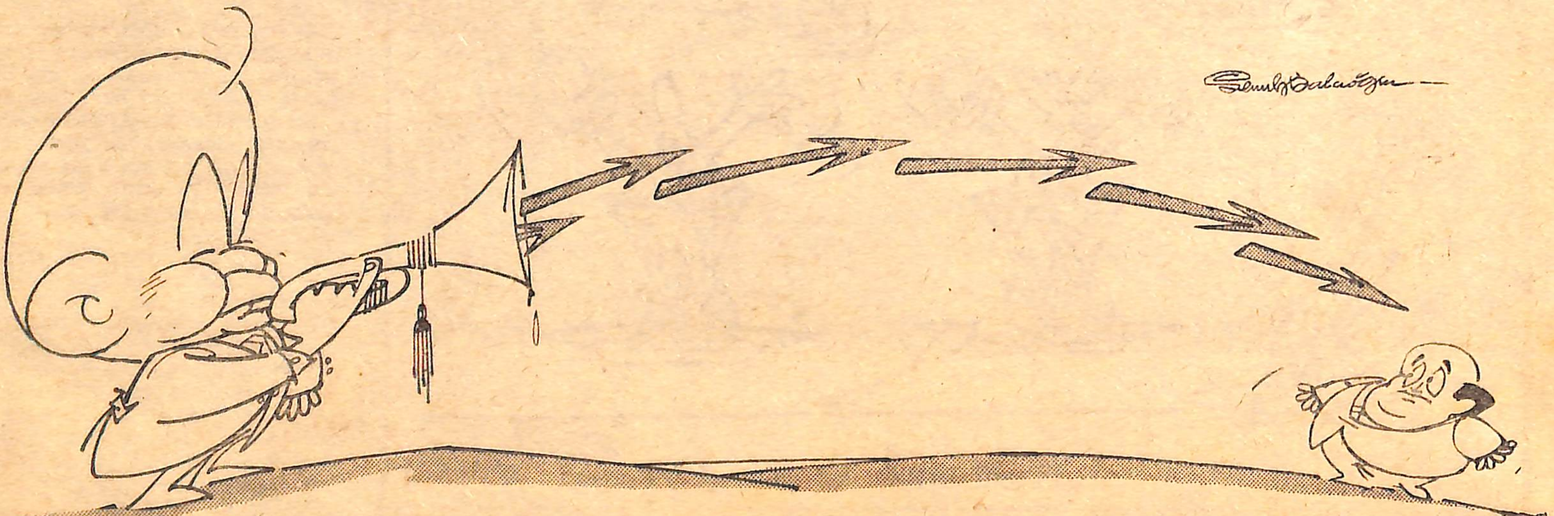
★

Yılbaşı eğlenceleri, hikâyeleri, karikatürleri, şiirleri, fıkraları ilâveli Yılbaşı sayımızda.

YILBAŞININ BÜTÜN NEŞESİ

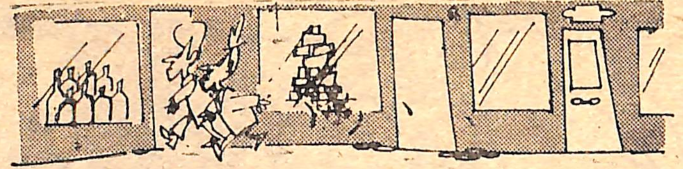
Gelecek hafta ilâveli AKBABA'da

— İnönü genel seçimler için alârm borusu çaldı. —

Yazısız

KÖŞE KAPMACA

MUZAFFER İZGÜ

BİZİM yeğen İstanbul'a eğlenmek için gelmiş. Anası babası:

— Haydi biraz da dayının yanına git, eğlen, demişler.

Nusret, öyle ufacık çocuk değil ki, iki tane balon alasın eline, şöyle Aksaray'dan bir otobüse bindirip Taksim'de indiresin, sonra bir iki arşınlayasın Beyoğlu'nu, oyuncak mağazalarının vitrinlerinin önünde şöyle beş on dakika dikilesin... Oğlan, koskocaman oğlan, var yirmiüçünde...

— Dayı, dedi, biliyor musun, memlekette öyle canım sıkılıyor, öyle canım sıkılıyordu ki, buraya şöyle biraz eğlenmeye geldim...

Olsa cepte para, bizim Nusret'i eğlendirmek çok kolay. Gece gidersin Beyoğlu'ndaki gece kulüplerinden birine, oğlana Havva ana kılığında striptizler seyrettirir, sonra başka bir gazinoya gider, orada da memleketin medarı iftiharı ses sanatkârlarını dinletirsin...

Şaşırdım ne yapacağımı, koskoca oğlan tâ nerdeki yerden dilemiş gelmiş, üstelik eğlenmek için... Sabah sabah sordu:

— Dayı nerede eğleneceğiz? diye.

Aramızda pek yaş farkı olmadığı için Nusret'le içli dışlıyızdır da:

— Vallahi Nusret, dedim, seni öyle bir eğlendireceğim ki, bak gör, ömrün boyunca unutamıyacaksın bu eğlenceleri.

Sırtıma bir muşta attı:

— Yaşşa be dayı, sen de olmasan yâni ya halimiz harap...

Çıktık sokağa...

— Gel, dedim Nusret'e, şöyle Aksaray'dan Beyazıt Meydanına doğru yaya yürüyelim.

— Yürüyelim dayı... Vallahi biliyor musun memlekette, bizim en uzun cadde on dakikanın içerisinde bitip tükeniveriyor. Ama burası ne kadar güzel böyle, git git bitmiyor... Dayıı, şuna bak şuna!...

— Haa, o mu? Havalar soğudu Nusret, esas sen yazın gelecektin ki, görecektin mini etekleri...

— Dayı be, vallahi şu mini etekleri gördükçe içim hırp ediyor.

— Eder oğlum, eder...

Oğlan, iyice mini etek faslına dalmadan, biz eğlendirme programlarına geçmeliydik, yoksa biraz sonra başlardı:

— Dayı, akşama şöyle esaslı bir yere gidiyor muyuz? demeye.

Biraz daha yürüdük. Nusret:

— Dayı, bu kalabalık da ne? dedi.

— Eğlence oğlum, bizim için eğlence, dedim...

— Nereye gidiyor bunlar?

— Üzümünü ye de bağını sorma, madem gidiyorlar, takıl arkalarına, biz de yürüyelim...

— Olur dayı...

Yürümeye başladık. Biraz sonra kalabalığın en başındaki delikanlı, bir taşın üzerine çıkarak, boynunun damarları bir karış, bağırmaya başladı:

— Kahrolsun sömürücüleeer... Kahrolsun uşaklaaar!...

Kalabalık, hep bir ağızdan aynı şeyleri bağırdılar.

— Haydi, dedim Nusret'e, sen de bağır ulan.

— Niye dayı?

— Sen buraya eğlenmeye gelmedin mi?

— Ya, hey ya...

Nusret, tüm millet sustuğu halde, hâlâ bağırıyordu. Yanımızda yürümekte olan biri:

— Arkadaş, sabret, biraz sonra ilerdeki kavşakta tekrar bağıracağız, nefesin boşuna gitmesin, orada bağırırsın, dedi.

Gerçekten ilerdeki kavşağa varınca, kalabalığın önünde yürümekte olan delikanlı, tekrar bir sandalyenin üzerine çıkarak:

— Kahrolsun emperyalizm, diye bağırdı...

Eh artık, Nusret buraya eğlenmeye gelmiş, tutabilirsen tut çocuğu... Öyle bir bağırıyor ki, sanki dersiniz top gürlemesi...

Yine yürüdük, ama tam köşeyi dönmüştük ki, bir yığın toplum polisiyle karşılaştık.

— Amman Nusret, dedim, esas eğlence şimdi başlıyor, sakın yakalanayım falan deme bu polislere.

— Yâni kaçacağız değil mi dayı?

— Tabii... Bakacaksın, baş taraftan çözülme başladı mı, tabana kuvvet!...

Biraz sonra toplum polislerinin baştaki delikanlıyı yakaladıklarını gördük.

— Nusret sıkı dur, eğlence başlıyor...

Biri, Nusret'in avucuna bir kesekâğıdı taş verdi.

— Ne yapacağım ben bunları âbi?

— Zora geldik mi kullanacaksın...

Sanki kâfir oğlan daha şimdiden zora gelmiş gibi, başladı taşları rasgele savurmaya...

— Ulan Nusret, sırası vardı...

— Aman be dayı, hiç eğlencenin sırası mı olurmuş?

Taşlar havada uçuşunca kalabalıkla toplum polisleri arasında bir kavgadır başladı...

— Haydi Nusret, uç, dedim.

— Hangi tarafa dayı?...

— Ulan emanetsin, önüm sıra şu taraftan koş!...

Patır patır, nasıl kaçıyoruz Nusret'le, ardımızdan kurşun yetişmez..

— Nasıl Nusret, memlekete gidince dayım beni eğlendirmedi deme ha!...

— Hiç der miyim dayı? Şu tarafa sapalım mı?

— Yok ulan sakın ha, belki polisler bir çevirme hareketi yaparlar...

— Aboov, bayılırım vallahi dayı... Kurban dayı bu tarafa sapalım, adamlar bir çevirme yapsınlar, biz de eğlenmiş olalım...

— Ulan, dememe kalmadı, sekiz on polis gerçekten önümüzü çevirdiler...

O zor durumda bile Nusret ne dese beğenirsiniz:

— Dayı be, dedi, vallahi bir şey diyeyim mi, İstanbul'da her gün böyle kaçma koşma eğlenceleri var olduktan sonra insanın canı hiç sıkılmaz. Evde canın mı sıkıldı, düş toplum polislerinin önüne... Biliyor musun dayı dinime imanıma film gibi ha...

— Ulan bırak filmi milmi canını kurtar!...

Ben sokağın birine saptım, Nusret bir boruya tırmandı. Tırmanırken de Tarzan gibi sesler çıkarıyordu... Köşeyi döndüm, polisler arkamda kaldılar, kendi kendime:

— Vallahi daha çocuk ilk günden paçayı kaptırdı, diyordum ki, pat diye önüme düşüverdi:

— Dayı, dedi, gel kaçmayalım geri dönelim, biraz daha oynayalım polislerle...

— Ulan yürü...

— Pekiyi, bu eğlence böyle yarım mı kalacak?

— Kim sana dedi yarım kalacağını?... Hele şuradan caddeye çıkıp karşı tarafa geçelim...

Caddeye çıktık, karşı tarafa geçtik... Tamam, bildiğim gibi çıktı, bir kalabalık daha vardı. Nusret:

— Vay anasını, dedi, amma da çabuk toplanmışlar ha dayı bir araya.

— Bunlar onlar değil oğlum...

— Dayı sen ister takıl, ister takılma, ben takılıyorum arkalarına...

Ulan hiç durur muyum, çocuğu bedavadan eğlendiriyoruz be... Şöyle bir kaç adım uslu uslu yürüdük. Nusret:

— Dayı, bağırayım mı kahrolsun emperyalizm, kahrolsun sağcılar, diye?...

— Ulan dur bakalım, bir anlayalım hele, bunlar hangi taraftan?

Şöyle boynumu uzatıp ön tarafa doğru baktım. En başta bir kaç tane çember sakallı yürüyordu:

— Ulan Nusret, dedim, hani ya bir bağırsaydın öyle, eğlencen tam olurdu namussuzum... Bekle biraz, millet ne diye bağırırsa, sen de öyle bağırırsın...

— Ama dayı ben eğlenmek istiyorum, duramıyorum... Vallahi bağıracağım.

Yanımdakine:

— Vallahi arkadaş, dedim Nusret'i göstererek, bu arkadaş çok heyecanlı, bağırmak için can atıyor, acaba sloganınız ne, ne diye bağırsın?

Adam, ters ters baktı suratıma:

— Sloganımız ne olur mu? Elbette kahrolsun solcular, kahrolsun komünistler!...

Döndüm Nusret'e:

— Eğlen oğlum Nusret, dedim. Bağır iştahla, kahrolsun solcular, kahrolsun komünistleer!...

Nusret, gırtlağını yırtarak bağırmaya başladı:

— Kahrolsun solcular, kahrolsun komünistler!

Sonra bana döndü:

— Dayı yahu, dedi, madem İstanbul böyle eğlenceli, insan bir mektup yazmaz mı yeğenine, gel ulan, burda neşenin bini bir kuruş diye?

Bir meydanlığa geldik. Kalabalığın önde gidenleri, bir yere bir çelenk bırakıp, bir tarafa da pankartlar bıraktıktan sonra, yolun ortasında bir de maket yaktılar.

Nusret:

— Yahu dayı, dedi, bitti mi?

— Dur oğlum, hiç biter mi?

— Dağılıyorlar ya...

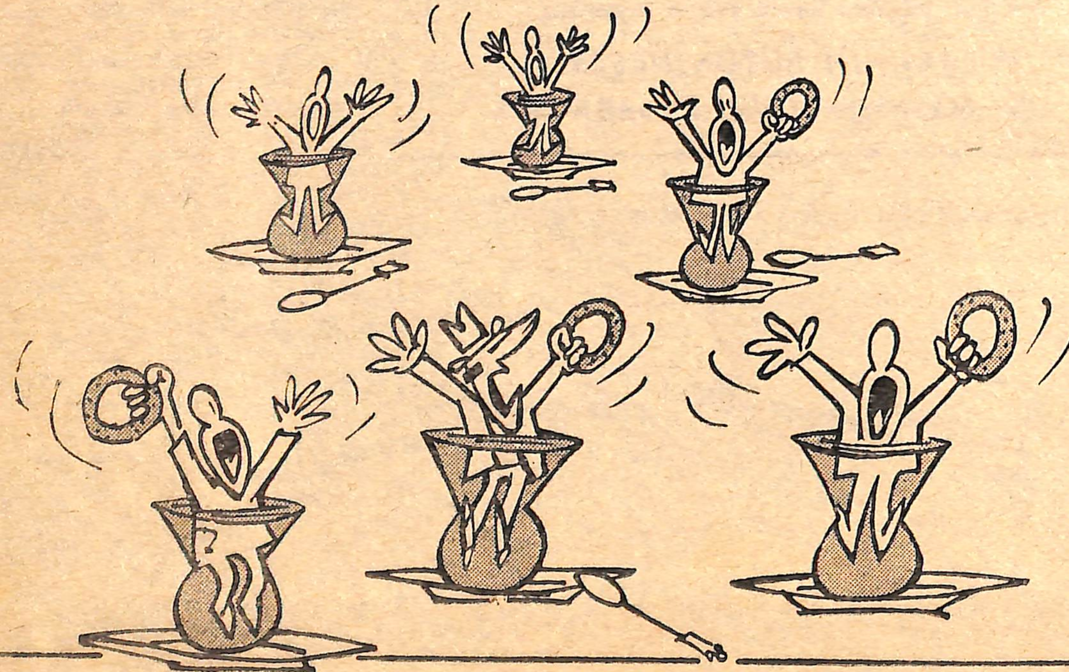
— Varsın dağılsınlar, biz bir yenisini buluruz...

Yürümeye başladık Cağaloğlu'na doğru. Tam Divanyolu'ndaki köşeden sapmıştık ki, baktık karşıdan bir başka kalabalık daha geliyor. Nusret'in gözlerinin içi güllüverdi:

— Dayı tamam, dedi.

— Tamam ya...

Maaş farklarının ödenmesi bir yıl daha geri bırakıldı. — Gazeteler —

SÜLÜZEDELER!

Hemen biz de onlarla beraber geriye döndük. Nusret:

— Dayı bağırayım mı? dedi.

— Yok ulan, dedim, ilkin bu kalabalık neyin nesidir bir anlayalım, ondan sonra bağır!...

Baktım, kalabalıktan herkesin göğsünde bir kurt başı rozeti var:

— Tamam oğlum, bunlar da komando...

Bağırıverdi Nusret:

— Yaşasın komandolaaar! diye...

O sırada, tam burnumuzun dibinde bir patlama oldu. Bir sis, bir kaynaşma ve ardından toplum polisleri...

— Allah, dayı yaşşadık yine, hangi tarafa kaçalım?...

— Vur oğlum Sultanahmet'e...

— Yahu dayı neymiş İstanbul be!... Bin maşallah taşı toprağı gırgır... Dayın, ayakkabımın teki çıktı!...

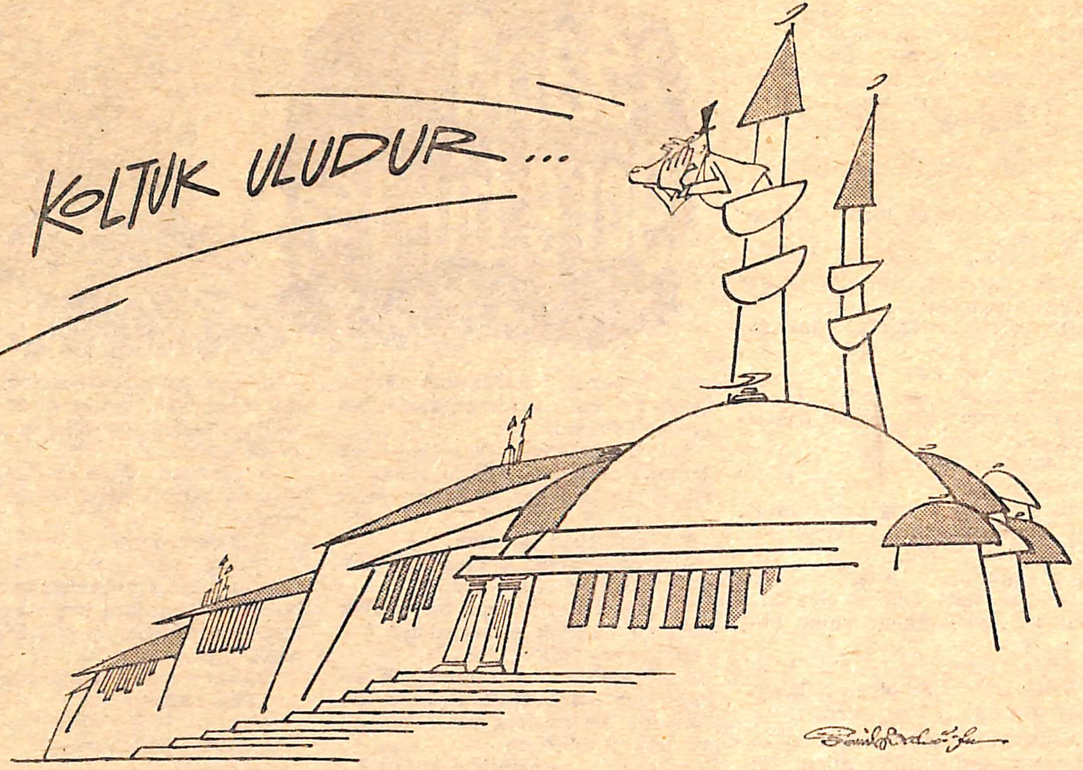
— Ulan bırak, sonra alırsın!...

— Hiç olur mu dayı? Ben dönüp ayakkabımı geri almazsam, polis amcalar bana iyice yaklaşmazsalar, bu eğlencenin tadı mı olur?...

Döndü, tam ayakkabısını alıyordu ki, bir kaç polis birden üzerine çullandılar Nusret'in... Ama Nusret, polislerin altından sıyrılıp tekrar koşmaya başladı... Yanıma geldiğinde:

— Ne heyecan dayı, ne heyecan, diyordu... Vallahi madem böyle burası her gün binbir çeşit eğlence ve heyecanla dolu, ben memlekete gitmem artık.

Muzaffer İZGÜ

— Meclise cami yapılıyor. —

Yazılı

YUSUF ZİYA ORTAÇ ARMAĞANI 1970 - 1971 YARIŞMASI

Konu : Siyasî Fıkra

Ödül : Birinci; 1500
İkinci; 1000
Üçüncü; 500 Liradır.

Neden Siyasî Fıkra?

Her yıl düzenlemekte olduğumuz bu yarışmanın bir özelliği de, sağlığında kurucumuzun başarıyla kalem oynattığı türlerin, bugünkü ustalarını meydana çıkarmaktır.

«Bizim Yokuş» ta, Bâbıâli'ye girişini, «Ben henüz onaltı yaşında *bir lise* öğrencisi iken bu yokuşa adımımı attım» diye anlatan üstadımız, gerçekten kompile bir yazardı. Nitekim daha çocuk denecek yaşlarda, bir edebiyat dergisinin sayfalarında girdi bizim yokuşa...

Binnaz'la Edebiyat Tarihine geçti.

Makale yazdı, fıkra yazdı...

Bu yılın yarışma konusu olarak, bu sonuncusunu seçtik işte. Siyasî Fıkra. Mart 1970 ile Ocak 1971 arasında meydana gelen siyasî olayların seçimini ve değerlendirmesini sizlere bırakıyoruz. Ele aldığınız bir olaydan bir fıkra yapabileceğiniz gibi, yukarda belirtilen tarihler arasındaki sürenin biribirine benzeyen bütün siyasî olayları da bir araya getirilebilir. Dikkat edeceğiniz nokta, olaylar ve fıkralar Türk siyasî hayatıyla ilgili olmalıdır ve mutlak mizah diliyle yazılmalıdır.

Buyrun, meydan sizin sevgili mizah severler. En önem verdiğiniz olayı ya da olayları seçiniz, yazacağınız fıkrayı bize gönderiniz.

YARIŞMA KURALLARI

1 — Fıkranın mizah niteliğinde olmasına önem verilecektir.

2 — Fıkra gerçek siyasî olaylar üzerine yazılacaktır.

3 — Fıkraya konu olacak olaylar Mart 1970 ile Ocak 1971 tarihleri arasında çıkan gazetelerden seçilecektir.

4 — Haberin alındığı gazete, tarihi ve haber başlığı ile fıkranın başına not olarak eklenecektir.

5 — Yazılar daktiloyla, kâğıdın bir yüzüne yazılacaktır.

6 — Fıkranın uzunluğu iki dosya kâğıdını geçmeyecektir.

7 — Yarışmacı bir fıkrayla katılabileceği gibi, birden çok fıkrayla da yarışmaya katılabilir.

8 — Yarışmaya katılan yazıların üçer kopya olması, altında açık isim ve adresin bulunması...

9 — Usta, amatör ayırmaksızın herkese açık olan bu yarışmada, isteyen takma ad kullanabilir.

10 — Takma ad kullananların, gerçek isim ve adreslerini bir başka zarfa koyarak, yarışma dosyasına katmaları gerekmektedir.

11 — Yarışma zarfının üstüne «YUSUF ZİYA ORTAÇ ARMAĞANI» ibaresinin konması...

12 — AKBABA Dergisi, Divanyolu — İSTANBUL adresine postalanması...

13 — 9 Aralık 1970'de başlayan yarışmaya katılacak olanların yazılarını en geç 1 Şubat 1971 tarihine kadar elimize geçecek şekilde postalaması...

14 — Yarışma yazılarının daha önce hiçbir yerde yayımlanmamış olması gereklidir.

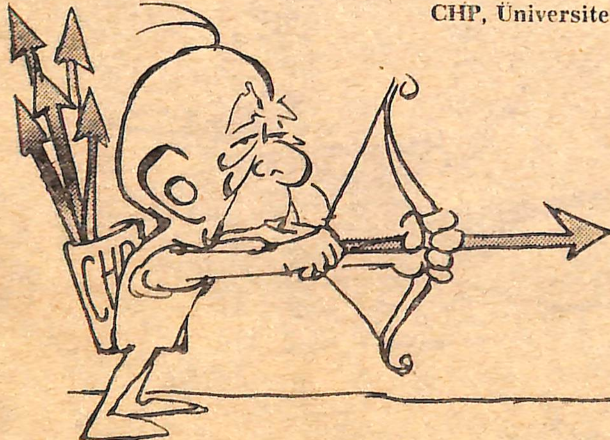
15 — 2 Şubat 1971'den sonra yarışma yazıları jüri tarafından incelenecek, birinci, ikinci, üçüncü gelen eserler 11 Mart 1971'den sonra ilk çıkacak AKBABA'da yayımlanacaktır.

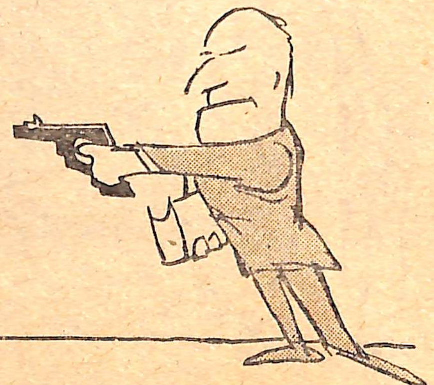
16 — Beğenildiği halde ilk üç dereceye giremeyen eserler de ayrıca değerlendirilecek, dergimizde yayınlanarak yazarlarına telif ücreti ödenecektir.

17 — Yarışma sonucu açıklandıktan sonra gerçek kimliklerinin öğrenilmesini istemeyen yarışmacılar, bir hafta içinde yarışma zarflarını geri almazlarsa, AKBABA beğendiği yazıyı yayımlamakta, yazarının kimlik zarfını açmakta serbesttir.

Düşünün, sizce son bir yılın en önemli siyasî olayı hangisiyse onu ele alın, mizah niteliğinde olmasına önem vererek yazın ve AKBABA adresine postalayın. Hepinize başarılar dileriz.

CHP, Üniversite içindeki silâhlı çatışmalara karşı çıktı. — Gazeteler —

Yazısız

Sana göre bir iş

VEDAT SAYGEL

— Ooo, merhaba, diyerek koluma girip, her dakikası dolu büyük bir iş adamı telâşıyla beni de gittiği yöne doğru sürüklerken sordu:

— Nasılsın, ne yapıyorsun?

Garanti gene borç isteyecekti. Olsa, neyse ama, ayın yarısını aç geçiren bir kimseden de fırt zırt borç istenmez ki.

— Bildiğin gibi... Sözde çalışıyoruz.

Adımlarını daha da hızlandırırken sordu:

— Aynı işte misin gene?

— Memlekette iş yok ki, başka bir yere atlayayım.

Kaşınırcasına üstten ceplerini yokladı:

— Sigaran var mı?

Uzattım paketi. Aldı, kibrit istedi verdim, sigarayı yaktı, bizim paketi cebine attı:

— Maaşın neydi senin?

Söyledim.

— Bu para, senin çay kahve masrafını karşılamaz, dedi. Haydi şuradan karşıya geçelim.

Karşı kaldırıma atladık.

— Öyleyse sana hemen yeni bir iş bulalım. Şoförlükten anlar mısın?

— Hiç anlamam.

— Yaa, dedi, biraz olsun anlasaydın, sana yanımda bir verirdim.

Şaşkınlıkla yüzüne baktım, şaka falan yapmıyordu. Allah Allah! İki ay gibi kısa bir zamanda ne olmuştu bu oğlana? Vurgun mu vurmuştu, yoksa mirasa mı konmuştu? Ama kiminden kalacaktı miras? Sülâlesi bir araya gelse, 500'lükten büyük parayı hiçbiri tanımaz!

Göz ucuyla süzdüm, kılık kıyafet, son gördüğüm günkünden de beter! Ne iş yaptığını sormanın ayıp olup olmayacağını düşünürken:

— Gel, dedi, şuradan senin şansına bir piyango bileti çekelim.

Çocuğun hakkında aklımdan geçenlerin utancıyla içim bir hoş oldu:

— Şanslı insanın doğru dürüst bir yaşamı olur birader, diye kastım kendimi. Hem ne diye benim için masrafa giresin?

— Çekmezsen valla gücenirim! diyerek asıldı koluma. Şans bu... Kimde olduğu önceden bilinir mi?

Gözlerim dolu dolu oldu. Bir çıkar ummadığın için selâm vermekten korktuğun adam kalksın, senin uğruna dünyanın parasına kıysın!

Bileti çektim. Daha rengini bile görmeden parmaklarımın arasından aldı, mühürüne, imzasına baktı, bir mücellit titizliğiyle dörde katlayıp cebine attı.

Sonra daldırdı elini cebine:

— On, yirmi, otuz, kırk, kırbeş...

Bana döndü:

— Beş lira var mı sende?

Fedakârlığa, fedakârlıkla karşılık vermek gerek. Başkasının uğruna kırkbeş lirasına kıyan adamdan, beş liracık esirgenir mi?

Ay sonuna kadar ev geçindirmek zorunda olduğum doksan küsur liranın bir beşliğini seve seve uzattım.

Yeniden girdi koluma:

— Sana göre bir iş düşünelim şimdi... İnşaattan anlar mısın?

— Ömrümüzde yapı mı gördük birader? Doğduk gecekonduda, öleceğiz gecekonduda!

— Tüh tüh, diye üzüntüsünü belirten bir ses çıkardı. Birazcık anlasaydın, benim apartmanın yapımına nezaret ederdin.

Ay şimdi oynatacağım! Define mi buldu acaba?

Postaneye doğru yönelttiği adımlarını hızlandırırken:

— Ama olsun, dedi. Üzülme. Dünyanın işi var elimizde... Bunların arasından sana göre bir iş nasıl nasıl buluruz elbet. Şirkette çalışır mısın?

— Bilmem, diye omuzlarımı kaldırdım. Şirketin ismi ne?

— Henüz ismini koymadık. Kuruluş halinde... Ama çalışırım dersen. .

Çıldıracağım! Araba, apartman derken bir de şirket çıktı ortaya!

— Ama dur, dur, diye devam etti. Daha rahat, daha kazançlı bir başka iş düşüneyim sana.

Postaneye girerken, bana göre işi de bulmuştu. Cebinden çıkardığı toto kuponunu bir zarfa koydu, üstünü yazdı, altmış kuruş pul parasını benden alıp Ankara'ya postaladıktan sonra:

— Özel temsilcim olur musun? dedi.

Sevinçle karışık bir korkuyla açıldı gözlerim:

— Anlamadım, ne olur muyum dedin?

— Özel temsilcim... İşte, tam sana göre bir iş. Anlaştık mı?

— Dur birader, dedim, ne yapacağımı bilmeden nasıl anlaşırız?

— Anlatacağım, diyerek bir meyhaneye doğru sürüdü.

Masaya karşılıklı kurulduk. İçimde biraz kararsızlık, biraz sevinç, adam olmakla mahvolmak arasında bocalıyorum.

— Bir kere yurt içinde ve yurt dışında beni temsile yetkin olacak, tamam mı?

— Tamam ama...

— Yoo, kıvırmaca yok! Bu işi para için değilse bile hatırım için kabul edeceksin. Zira huyunu ahlâkını yakından bildiğim candan biri lâzım bana.

Tepemize dikilen garsona bir yığın şey ısmarladı:

— Bu ara çok dağıldım.

Doldurdu kadehleri:

— Apartmanın dünya kadar işi var. Arabanın muamelesiydi, bakımıydı, şoför bulunmasıydı, beni bekliyor. Eee, beri yandan şirketin kurulmasının bütün yükü omuzlarımda! Bunlarla mı uğraşırsın, toplantılara, dâvetlere, iş gezilerine, alım satım meselelerine mi yetişirsin? Hani aklım çıktı, çıkacak!

— Zor iş, dedim.

— Allah seni inandırsın, son onbeş gün içinde bir gece rahat uykum yok! Yapılanları düşün, yapılacakları düşün, hesap işlerini düşün, eridim, bittim!

Birinci şişenin son kadehini susuz diktim, üstüne meze olarak da bir «Vah vah!» geveledim.

— Para konusu, başlı başına bir dert! On lira lâzım olsa, hemen bankaya koşacaksın!

İş adamlarının durumlarını bilmediğim için safça sordum:

— O neden?

Güldü:

— Bu şehirde cebinde para olduğu sezilirse insanı yaşatmazlar da, ondan! Ama senin gibi sağlam bir temsilcim oldu mu...

İkinci şişenin ortalarında görevimi anlamıştım. O çalışacaktı, o yaşayacaktı, o kazanacaktı; para işi bende olduğundan eloğlu öldürmek için benim peşime düşecekti!

— Sağol, dedim. İş gerçekten güzel ama, ben yokum!

— Deli olma, diye bir makas aldı yanağımdan. Böylesine şerefli, böylesine kârlı bir iş kaçırılır mı?

Üçüncü şişeyi bitirirken her konuda anlaşmıştık.

— Çak şuraya imzayı! diyerek bir kâğıt sürdü önüme.

Çaktık!

— Tamam. Bu andan itibaren resmen beni temsil etmeye yetkilisin. Eh, ikimiz için de hayırlı olsun.

Garsona bir işaret çakıp hesabı istedi. Getirdi adam: Altmışyedi lira otuz kuruş! Kâğıdı bana uzatırken patronum olarak ilk emrini verdi:

— Hesabı öde, ikibuçuk da bahşiş ver! Sonra günlük masrafa işle!

Patronların para taşımadıklarını az önce öğrendiğimden ödedim hesabı.

— Haydi şimdi bir yere gidip, sıcak birer kahve içelim.

Gittik, içtik, bir beşlik de oraya verdik!

— Şimdi kutlayalım bu mutlu günü.

— Kutladık ya...

— Yoo, o sayılmaz. Bir pavyona gidelim hiç değilse.

Cebimde kalan para beni eve zor götürecekti:

— Bu günlük kalsın istersen, dedim. İşe yarın başlamış olayım.

— Neden?

— Para kalmadı da...

Olgun adamdı bizim patron:

— Eh, dedi. Sen bilirsin.

El sıkıştık, ayrıldık. Ayrıldık ama, kafamın içinde bir «Acaba» çengelini taktı. Bu adam, böylesine büyük işlere girişecek parayı nereden buldu?

Bizim sokağa girerken, yolumu kesen mahalle berberi:

— Nuri'yi gördün mü? dedi.

— Evet, dedim, az önce beraberdik.

Güldü berber:

— Yazık, yüzsüzlüğü iyice ele almış oğlan.

— Hayrola bir şey mi oldu?

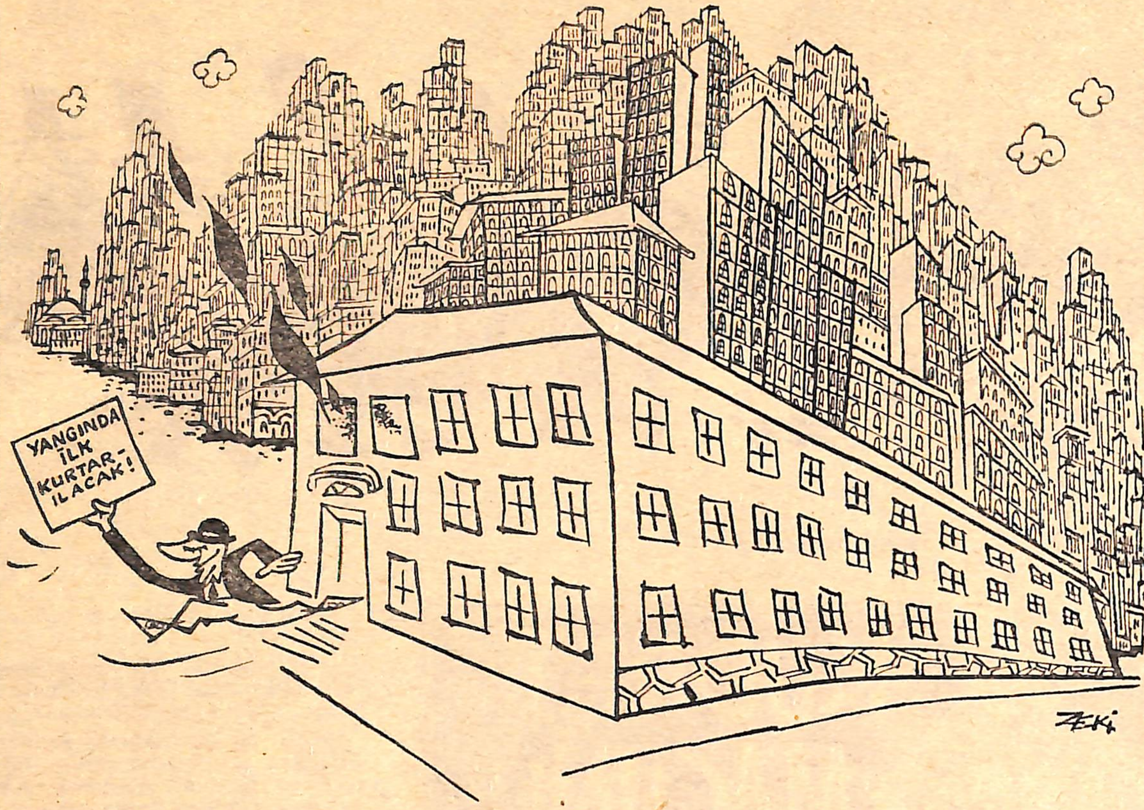
— Bir aydır yüz lira borç almak için başımın etini yiyordu, bu sabah verdim. Fakat kafası durmuş oğlanın. Karnını doyursa, bir baltaya sap olsa ya... Ne gezer... Birtakım saçma hayâller uğruna onu da piyangoyla totoya yatırdığını duydum. Sözde para vuracakmış da, araba, apartman alıp, bir de şirket kuracakmış!

Beynimden vurulmuşa döndüm! Şimdi bakkaldan aldığım yüzlük cebimde, on gündür ben de onu arıyorum. Madem zengin olmak, adam çalıştırmak bu kadar kolaymış, bir kaç bilet de ben alayım, bir kaç kolon toto oynayayım, o keratayı da özel temsilcim yapıp masrafa sokayım, dünyanın kaç bucak olduğunu anlasın namussuz!

Vedat SAYGEL

Yazısız

Yazısız

25 kuruşluk simit, 50 kuruş oldu.
— Gazeteler —

YELPAZE

REFİK ERDURAN

ŞÜKREDİN !

★

ÇOCUKLUĞUNUZDA bayram yerlerinde atlıkarıncaya falan bindiğiniz olmuştur elbette.

Hatırlayın bakalım, tur'un bittiğini nasıl haber verirlerdi?

— Bitti, diyerek mi?

Öyle hatırlıyorsanız yanlışınız var.

Atlıkarınca turlarının bitişi çocuklara şu bağırtıyla bildirilir:

— Yandıııı!

Tarihe göz gezdirirseniz bu haykırışın çok büyük çaplı tur sonları için de geçerli olduğunu görürsünüz. Her ne hikmetse toplumlarda bir şeyler sona ererken iri yangınlar çıkar (Roma'nın yanışı, Londra'da bazı saltanat değişikliklerinden önceki büyük yangınlar, Almanya'da Weimar Cumhuriyetinin sonunu getiren Reichstag yangını vesaire gibi).

Onun için tecrübeli gözlemciler bir memlekette önemli yangınların sıklaşmasını pek hayra yormazlar.

Bilmem bizdekiler de şimdi biraz tedirgin midirler?

Daha geçenlerde tarihî Tepebaşı Tiyatromuz kül olmuştu.

Şimdi de —ata yadigârı ötebeiriyle birlikte— Kültür Sarayımız, efendime söyleyeyim, yandııı!

Üstelik bizdeki alevler nedense hep sanatla, kültürle, gelenekle falan ilgili değerlerimize musallat.

(Başka binalarımız da tabiî başka azizliklere uğrar çeşit çeşit. Ankara Spor Salonunun durup dururken çökmesi, Tan Matbaasının dinamit deposu gibi kullanılırken patlaması, sayısız entipüften yapılarımızın zelzelelerde yerle bir olması falan gibi.)

Son felâket üstüne çok şey söylendi ya; lâkırdı yığınları arasında benim en hoşuma giden, bir yetkilinin herkesi teselli yollu yumurtladığı cevher oldu.

Şöyle buyurmuş hazret:

— Beterin beteri vardır. Can kaybı olabilir, yahut yangın yayılabilirdi.

Doğru.

Gerçekten beterin beteri vardır.

Söz gelimi, bu yetkilinin de makamında bugün Deli İbrahim yahut ünlü münasebetsiz Mehmet Efendi bulunabilirdi...

Dünyanın büyük gazetelerinin, radyo ve televizyon istasyonlarının arşivlerinde «çıkabilecek olay dosyaları» istiflenir. Buralarda memurlar düşünürler:

— Kimler ölebilir? Nereler yanabilir? Hangi müesseseler batabilir? Başka ne belâlar çıkabilir?

Akıllarına gelen her ihtimal üstünde bilgi toplarlar. O ihtimallerden biri gerçekleşti mi, toplanan bilgiler hemen etraflıca yayın yapılmasını kolaylaştırır.

Ben vaktiyle o konuda bir skeç yazmayı düşünmüştüm. Bir gazetenin felâket arşivcisi, dosyaladığı bilgilerle ilgili olaylardan hiç birinin çıkmaması yüzünden işten atılmak korkusuna kapılıyor ve ihtimallerden bazılarını kendi eliyle gerçekleştirmeye kalkıyordu.

O zaman skeç için hazırladığım notlara baktım geçen gün. Son zamanlarda gazete sayfalarımızı süsleyen belâ haberlerinden hiç biri birkaç yıl önce benim hayâlimden geçmemiş.

Ortaçağlardan kalma bütün haşmetiyle koleranın İstanbul'u sarabileceği kimin aklına gelirdi?

Yahut da yirmidört yılda 95 milyona yapılmış bir binanın bizlere ancak bir yıl dayanabileceği?...

Neyse, yine sayın yetkilinin lâfına dönelim de, ondaki derin felsefe gücüyle ferahlamaya bakalım.

Evet, beterin beteri vardır. Ve de «Bunun daha iyisi vardır» diye düşünüp onu yapmaya çalışacağımıza beterini hatırlayıp avunmak temel eğilimimize uygun düşen bir eski huyumuzdur.

Pekâlâ. Düşünelim:

Yirmidört yılda 95 milyona yapılmış bir binanın bir yıl sonra yanmasından beter ne vardır? Neler olabilir? Nasıl gazete başlıkları görebiliriz?

Çoook! Aklıma şimdi gelen bir kaç ihtimali ben sıralayıvereyim:

«Lâv püskürten Uludağ, Bursa'yı kebap etti.»

«Çöpler Boğaz'ı tıkayınca İstanbul battı.»

«İzmir'i lodos götürdü.»

«Meclis binası yağmurda eridi.»

(Bunun felâket olacağından emin misiniz?)

«Necmettin Erbakan, Başbakan oldu.»

Ay aman, ağzımdan yel alsın! Türkiye'nin bahtı o kadar da kara olamaz; kaderin zulmünün bile bir sınırı vardır.

Kusura bakmayın, yangın dumanı azıcık beynime vurdu galiba.

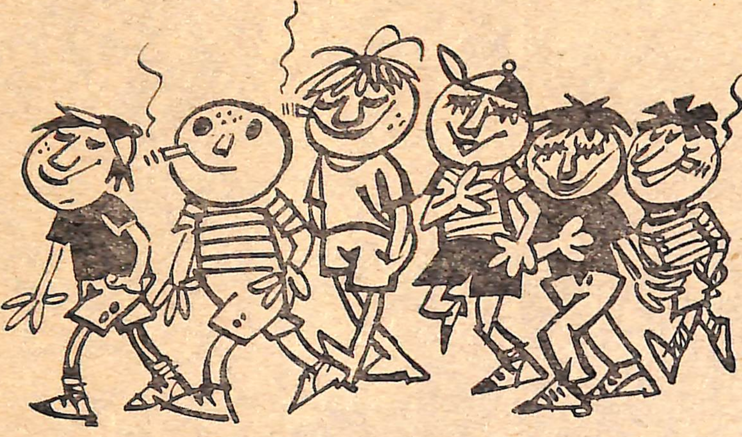
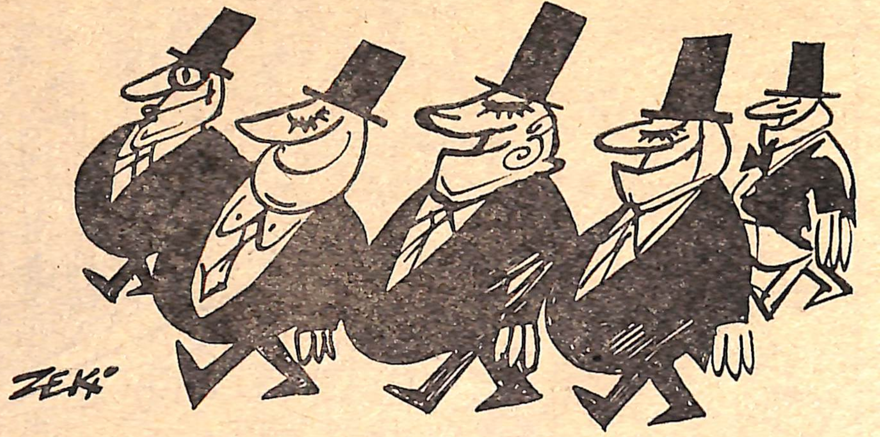
Atlıkarınca sona ererken böyle olur. Biraz döner beyinler...

Refik ERDURAN

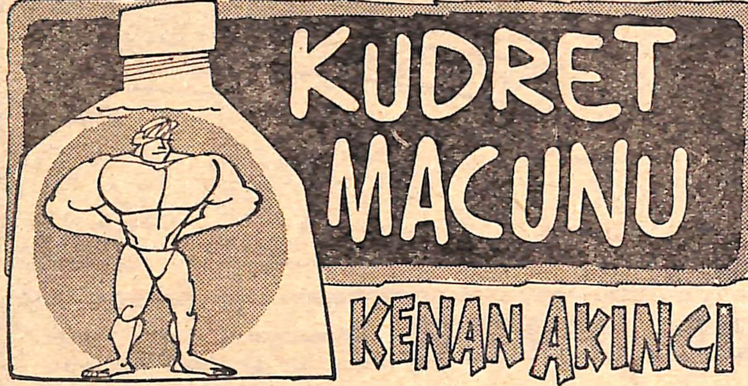

UÇAN DAİRE!

Geri zekâlı çocuklar başıboş bırakılıyor. — Gazeteler —

Başıboş gezenler!

BİZİM köyün ileri gelenleri, konuk yabancı köylünün çevresini sarmışlar, kafa kafaya vermiş, bir şeyler konuşuyorlardı. Böyle yekvücut oluşlarına bakılırsa konu pek ilginç olsa gerek. Ya da konuştukları adam...

Ocakçıya sokulup usulca sordum:

— Kim bu yabancı?

— O'na Kerem Ağa derler Hocam. Çulsuzlar köyünden.

Kulağıma eğilip sesini alçaltarak ekledi:

— Paranın hesabını bilmez! Çulsuzlar'ın tüm arazisi onun. İpsizler köyünnen Kuşaksızlar'ın da yarı arazileri...

Garsonluk eden Garip Müslim de söze karıştı:

— Çıplaklar'daki binbeşyüz dönümlük koca tarlayı unutma!

Kerem Ağaya baktım. Bizimkilerin kelleleri arasından yüzünün bir kısmı ancak görülebiliyor. Seksen yaşlarında olmalı... Yine ocakçıya döndüm:

— Kaç yaşında bu adam?

— Seksenüç yaşındaymış. Ama bakma sen onun yaşlı olduğuna. Bundan beş yıl öncesi onsekiz yaşında bir kız alarak dokuzuncu evliliğini yaptıydı. Tam üç yıl yaşadılar o kızlan. Sen Kerem Ağa deyip geçme. İki yıldır uslu duruyor şurda. Besbelli kesilmiş gayri. Bizim ihtiyarlarla kongre yaptıklarına bakarsan gene o meseleyi konuşuyorlardır. Geçen gelişinde de böyle kongre yaptılardı da, kulak misafiri olduydum. Adamların derdi gücü, ille bu işin bi çaresi, bi ilâcı. Horoz ölür, gözü çöplükte kalır demişler.

Bu kongrede iyi eğlence vardı bana. Yanlarına sokulum:

— Selâmünaleyküm ağalar.

— Aleykümselâm mallim efendi. Buyur, şöyle otur.

Geçip, aralarında açtıkları yere oturdum:

— E, hoş geldin Kerem Ağa.

— Hoşbulduk mallim bey.

Konuştukları konuya ilgileri dağılmasın diye:

— Lâfınızın arasına girmiş olmayayım, siz devam edin, dedim.

— Yok, öyle pek kaleme gelir şey değil konuştuklarımız. Urusya'da yüzyirmi yaşında bir adamın çocuğu olmuş, ondan söz açılıdıydı da...

— Haa, öyle şeyler çok oluyor. Hem bu devirde bunlar mesele değil artık. Her şeyin kolayı bulundu. Ver ilâcı; bakmışsın seksen-doksan yaşında adam gencelip dincelivermiş de, oynasın diye çelik çomak ister! Ee, öyle adam çocuk yapmaz mı? İstesin on tane yapar.

Kerem Ağa kulakları dikmişti:

— Deme be mallim efendi!

— Elbette ya.

— Demek öyle ilâçlar var ha?

— Ohhooo, neler var neler! Sizin dünyadan haberiniz yok. Benim demin künyesini getiren bir Veli dayımız vardır bizim köyde. Yaşı seksenbeş. İşte o, bir ilâç kullandıydı evvelsi yıl evlendiğinde. Söylemesi ayıp ama deyivereyim: Üç kez ardı ardına gusülhaneye girip kendini üşüttüydü de yataklara düşüp bir daha kalkamadıydı.

İhtiyarlar hayretle biribirlerine bakıştılar. Kerem Ağanın gözleri umutla parladı:

— Bulunması kolay mı acep o ilâcın?

— Kolayı molayı, kendin yapacaksın zaten. Nasıl yapıldığını öğrendin miydi mesele yok.

— Sen biliyon mu ki nasıl yapıldığını?

— Bilmez olur muyum Kerem Ağa? Yarın öbür gün biz de yaşlanacağız; hep böyle genç kalacak değiliz ya.

— Bana da deyiver ha? N'olur..

— Söylerim.

— Yavaş yavaş söyle de kafama yazıvereyim.

— Meşe kabuğu, yılanyastığı çekirdeği, yengeç bacağı, örümcek ağı, bal, zift, gres yağı... diye başlayıp daha bir sürü şey saydım.

Öyle can kulağı ile dinlemiş ki hepsini hiç yanılmadan tekrar etti adam. Ve ardından ekledi:

— Bak mallim bey. Eğer bu dediğinden bi şifa bulursam, hayvanlarımın içinden en semiz düveyi seçip vericem sana. Velâkin hiç bişey olmazsa, bana kazık atacak adam anasından doğmamıştır ve de doğamaz, sözüm meclisten hariç. Edirne mi olur, Kars mı olur... Tundan tuna sürgün ettiririm adamı. Bakanlık emrine aldırırım da Alamanya'lara kaçırtırım!...

Hiç hesapta yokken bir belâya çattık ki düşman başına. Dönsen dönülmez artık:

— Yok, dedim. Hiç merak etme sen. Dediklerimi sirkeyle kaynatacaksın. Suyunu, süzüp içeceksin...

Aradan ne kadar zaman geçmişti bilmiyorum. Bir gün ansızın, bize çok uzak bir ilin köylerine tâyinim çıkıverdi. Görülen lüzum üzerine!...

Şaşırmış kalmıştım.

Eşyalarımı toplarken, yanıma yaklaşan birinin sözleri, görülen lüzumun asıl kaynağını belirtti. Kerem Ağanın adamıymış:

— Kerem Ağanın selâmı var. «Kerem Ağayla eğlenmek nasıl olurmuş anlasın» dedi.

— Kerem Ağaya ben ne yapmışım ki?

— Daha ne yapacaksın? Adama bi ilâç öğretmişsin. O da o ilâca güvenip üç karı aldı.

— Ee?...

— Senin ilâcın ikisi doğruymuş ama, üçüncüsü yalanmış. O yüzden Ağa çok içerledi, seni sürgün ettiriyo.

Vay köpoğlu vaay, dedim içimden. O yaşta o kadarı yeryüzünde ya var ya yok, haline şükretmez; bizi yerimizden eder... Görür o!

— Göztaşıyla dedeteyi de iyice karıştırıp katmış mı ilâca?

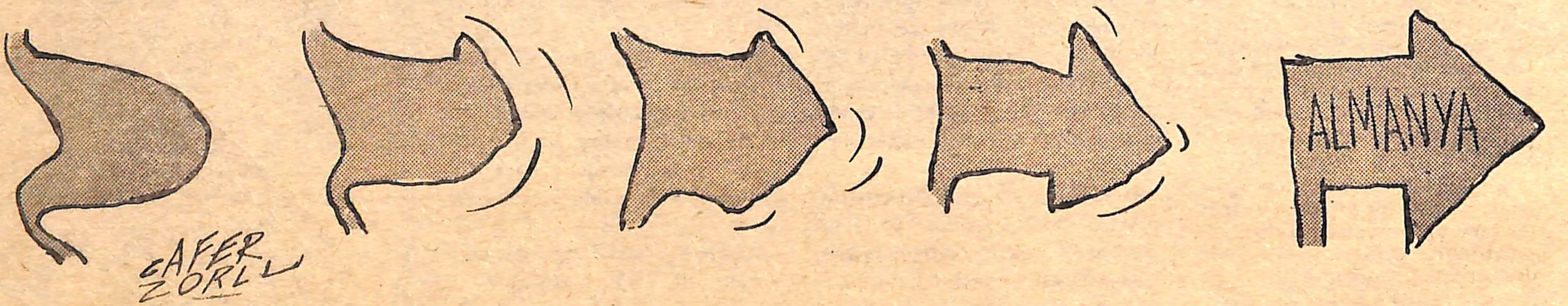
— Bilmiyorum.

— Öyle söylersin. Belki bunları unutmuştur.

Adam giderken içimden intikam zevkiyle kıs kıs gülüyorum. Sancıdan kıvrım kıvrım kıvransın da, öğrensin adam sürdürmek nasıl olurmuş...

Sonra ne mi oldu? Atandığım yerde bir ay bile durmadım. Tekrar önceki köyüme verdiler. Lojmanın kapısı önünde de kınalı, güzel bir düve bekliyordu!

Kenan AKINCI

Yazısız

Sizin İçin

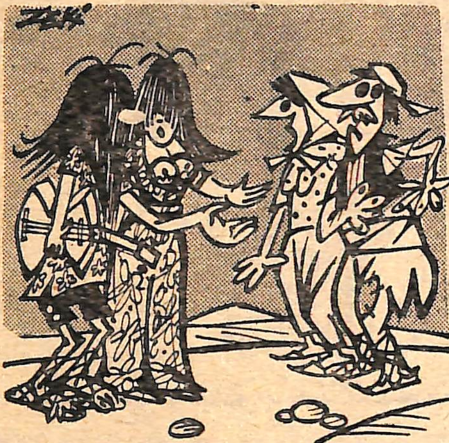
HİPPİ TURİST ARAMIZDA

Geçenlerde bizim köye, yolunu şaşırarak bir hippi turist gelmişti. Söylediği bütün kelimeleri bir kâğıda yazıp toplayıp çıkardıktan, çarpıp böldükten sonra bakkal Mevlût, hippi turistin adının «Can» ile «Con» arasında bir şey olduğunu söylemişti.

Öte yandan köyün erkekleri meteliksizlikten traş olamadığı için uzayan saç ve sakallarıyla ve hattâ —su olmadığı için— kapkara kirleriyle hippi turiste benzedikleri için, hal ve tavırlarından turistin yabancılık çekmediği anlaşılmıştı. Hattâ Abo Dayı'nın dediğine bakılırsa, turist, köy için şöyle demiş:

— «Bu köyde medeniyet ta evvelden beri varmış da dünyanın haberi yokmuş...»

Yaşar Hâdi ÖNDER
UZUNKÖPRÜ

Yüzsüzler!

MÜŞTERİNİN KEYFİ...

— Aşkale bir; Aşkale bir! diye bağıran sayarın (Kâhya) hemen önündeki minibüse sokulan köylü, sordu:

— Yer var mı?

— Atla bakalım, dedi sayar.

Gösterilen yeri beğenmeyen köylü:

— Beni makine tutar, diye direndi. Şoför mehelinde otursam?...

Babacan şoför, yanındaki delikanlıya:

— Haydi aslanım arkaya geçiver de, ağayı buraya alalım, diye rica etti.

Fakat şoförün yanına kurulan köylünün derdi bitmemişti. Yeniden sordu:

— Erzurum'dan Aşkale kaç kuruş ki?

— İkiyüzelli...

Cebindekileri saydı:

— Benim yüzelli kuruşum var.

— Olsun, dedi şoför. Kiminin parası, kiminin duası...

Fakat köylü, kıpır kıpır kıpırdanıyor, bakışları gelecek birini arıyordu. Nihayet dayanamayıp sordu:

— Araba çok eylenecek mi burada?

— Dolmasını bekliyoruz. Neden sordun?

— Bi de küçük torbam var da... Arkadaşı gözlüyorum.

Olan olmuştu bir kere.

— Haydi bir koşu al da gel bâri, dedi şoför.

Köylü arabadan indi, biraz sonra sırtında kocaman bir hurçla göründü. Sayar şaşkın, yolcular şaşkın, şoför şaşkın ne yapacaklarını düşünürken, sırtındaki yükü indiren bizimki bir hurca baktı, bir minibüse baktı; yükün aşağı yukarı araba büyüklüğünde olduğunu görüp:

— Sen içerdeki yolcuları indir, gerisini bana bırak, dedi şoföre. Ben ne yapar yaparım, eze yassılta hurcu arabaya sokarım!

*

NE KADARCIK YER?

Nöbetten dönen İzmirli Orhan elindeki fasulye tabağı ile, üç günlük terfilerine bakarak yemek dağıtımına nezaret eden Ahmet onbaşının karşısına dikildi:

— Şuna baksana onbaşım...

— Ne varmış bakacak?

— Sinek!...

Onbaşı, İzmirlinin tabağını aldı, bir yemeğe, bir sineğe baktı:

— Ulan Orhan, sen her zaman böylesin dir, diyerek kepçeyi kavradı: Bir sinek ne kadar fasulye yer ki?... Ağlaşmana değmez. Al yarım kepçe daha virem de, sus gayri!

Ali ALTINTAŞER
Ulş. Kd. Baş Çvş. Orta. Bot Bl.
İSKENDERUN

NE YAPAYSUN?

Dağıtım bölgemde bulunan Rizeli vatandaşa memleketinden taahhütlü bir mektup gelmişti. Bir kaç gün ardı ardına uğradım, fabrikada çalıştığından evinde bulamadım. Sonunda ihbariyeyi bırakıp gittim.

Ertesi gün baktım, elinde ihbariye, kapıya çıkmış beni bekliyor. Defteri açtım, sayfalarını çevirerek ismini aramaya başladım. İmzasını almak için kalemi çıkarırken:

— Haçan ne yapaysun? diye tuttu elimi Rizeli vatandaş. Mektup celdiğunu dün pildurdun, bugün hemen ceza mı yazaysun?

Selâhattin GÜNDOĞDU
PTT. Tevziat Servisi H-14 İZMİR

ŞABAN'IN DERDİ

Samsun Mithatpaşa Ortaokulunda aklı kıt, fakat gücü kuvveti yerinde «Şaban» isimli bir öğrencimiz vardı. Gün geçmezdi ki bir hâdise çıkartmasın, kafa göz yarmasın!

Öğretmenler Kurulunda öğrencilerin durumu görüşülürken sıra Şaban'a gelince:

— Bu çocuktan kurtulmak için, Öğrenci Haysiyet Kurulu Başkanı yapalım, dedim ve nedenini soranlara bir de gerekçe gösterdim.

Teklifim kabul edilmekle beraber, Şaban'ın uslanacağına bazı arkadaşlar akıl erdirememişlerdi.

Uzun tartışmalardan sonra Şaban başkan oldu.

Yıl sonu geldi. Kol Başkanları, yıllık faaliyet raporlarını bir bir verdi. Fakat Şaban görünürlerde yok!

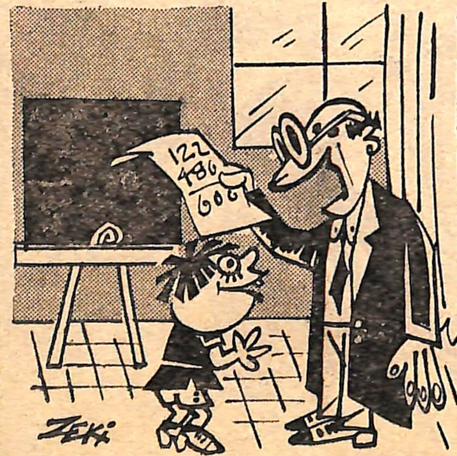
Ararken tararken buldum tabiî. Bomboş sınıfın sıralarından birine oturmuş, önüne bir kâğıt çekmiş, kara kara düşünüyor!

— Hayrola Şaban, dedim, ne düşünüyorsun?

Mahçup, üzgün cevap verdi:

— Size vereceğim raporu düşünüyorum. Ne bulup,, ne yazayım? Başkanlığımdan beri hiç vukuat da yok ki!...

Sümer UYGUN
Gazi Eğ. Enst. Almanca Öğretmeni
ANKARA

— Vallahi babam yapmadı öğretmenim... Çünkü, onun ödevini babası yaparmış da!...

DİN KARDEŞİYİZ

Atölyemizin hazır cevap, nüktedan, herkes tarafından sevilen bir Şerafettin ağası vardır. Kötü de söylese, insana lâfı batmaz. Neşeden kırar geçirir ortalığı!

Şerafettin ağanın bir noksan yanı, fazla haşır neşir olmadığı kimselerin isimlerini pek aklında tutamaz. Adını unuttuklarına «Ahmet» der, geçer.

Bir gün işyerinde dolaşırken, kaynakçı Recep'e seslendi:

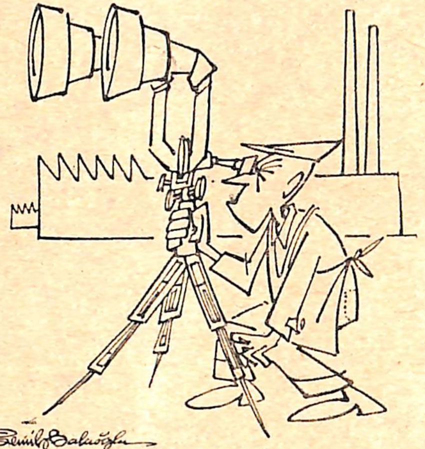
— Ahmet... Ahmet!... Ahmeeeet!

Kimse dönüp bakmayınca bir hışımla Recep'in omuzuna yapışan Şerafettin ağa:

— Ulan, dedi, saatlerden beri sana sesleniyorum. Sağır mısın?

Recep şaşkın:

— Valla usta, dedi, duymasına duydum

Grev gözcüsü!

ya, «Ahmet» diye ünnüyodun. Halbuki benim adım Recep.

— Ulan, dedi, madem duydun, bir kere benden yana dönsene. Ha Ahmet, ha Recep... Hepsi de müslüman adı değil mi?

Osman LÜFER
Demir-Çelik İşletmeleri KARABÜK

ŞİMDİ BAKILMAZ OLDUK DA...

Adam kırkbeşini aşmış, ellisine gidiyordu. Kızılay'da bir akşam, bir mini etekliye taktı gözünü ve belli belirsiz bir göğüs geçirdi. Mini etekli bakmamıştı bile yüzüne... O zaman adam mırıldandı:

— Ne yaparsın... Baktıkları vakit biz bakmadık; şimdi bakılmaz olduk da bakmaya başladık...

KİTAP NEDİR?

Ciddî sayılacak bir konuda bir kitabı yayınlanmıştı. O ilk heyecanla sık sık kitapçıya uğruyor, kitabının sürüm durumunu bizzat görmek istiyordu. Oysa her seferinde kalabalığın seks kitapları etrafında kümelenişine tanık olmaktaydı. Birden, sanki sormuş gibi yanındakine, biraz da yüksek sesle:

— «Kitap..» dedi, «yazarın toplumla ve olaylarla çiftleşmesinin bir ürünüdür....»

C. CEM
35. Sokak 45/3 Bahçelievler, ANKARA

BELKİ BİR ÇAY

Küçük Murat bir gün sevgili öğretmenine mektup yazmış, zarfa koyuyordu. Dikkat ettim, kâğıtla beraber zarfa bir de yirmibeş kuruş koydu. Merak ettim, neden öyle yaptığını sordum:

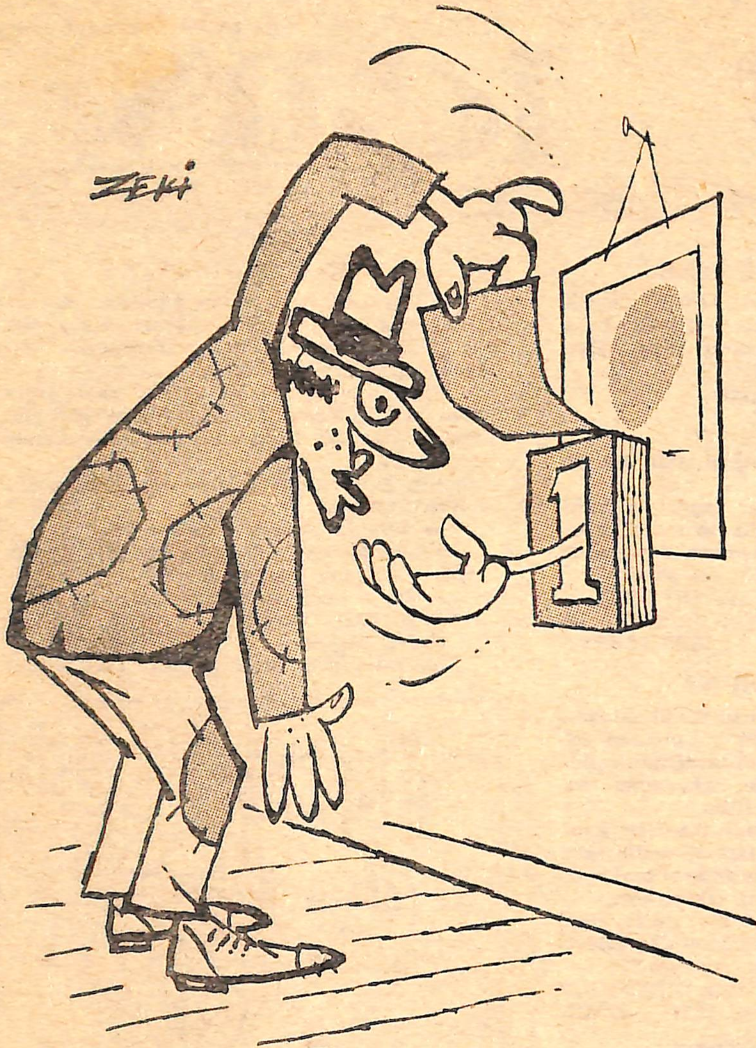
«Murat» dedim. «Ne olacak o para?...»

Ne cevap verse beğenirsiniz:

«Bayram öncesi öğretmenimiz maaş alamamış. Bu yirmibeş kuruşla belki bir çay içebilir.»

İbrahim SERTER
Teknisyen Okulu Fizik Öğ. ZONGULDAK

* SİZİN İÇİN sayfasında yayımlanacak her anı veya fıkra karşılığının bir aylık AKBABA abonesi olacağını açıklar, espri dolu yazılarınızı bekleriz sevgili okurlarımız.

Yazısız

KAÇASIM GELİR...

Suratlar ekşimiş... Göz, kanlı kanlı...
Düşman bakışlardan, kaçasım gelir...
Yüzleri sararmış... Kirli sakallı,
İnsanlık içinden çıkasım gelir...

Koynunda ne saklar?... Taş mı, bıçak mı?...
Dün dosttu ya, bugün dost kalacak mı?...
Şüphem var; uzanan el vuracak mı?...
Pabuçları atıp, kaçasım gelir...

Tabanca kılıfsız, ruhsat? Sorma hiç...
Sorarsan: «Berkemal» derler asayiş...
Şehirde yaşamak mümkünsüz bir iş,
Çocuklarla dağa çıkasım gelir...

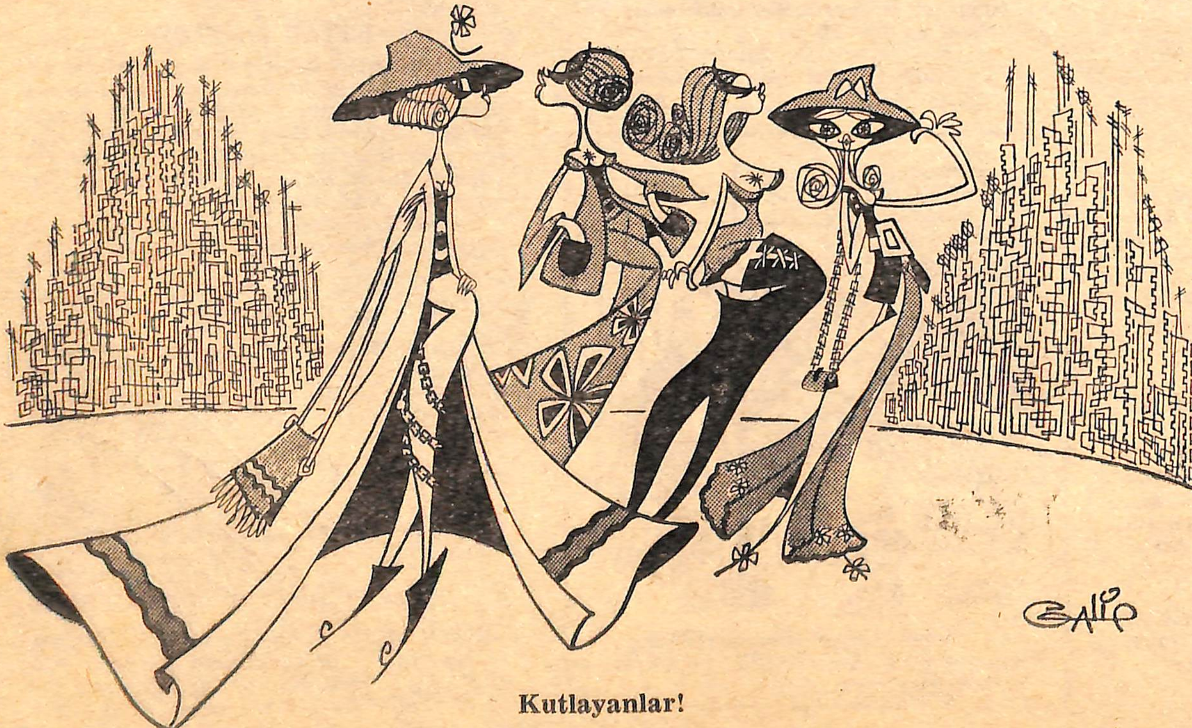
Bir bakışla, seni yerle bir eder...
«Yamyam oldum, çekil, yoksa yerim» der...
Selâm versen karşılığı, küfreder...
Uzanıp alnından öpesim gelir (!)

Mao'cusu, aşırısı, sağcı'sı...
Develerin ardındaki, yağcısı...
Dalkavuğu, yardakçısı, Hacı'sı...
Olmayan bir dünya kurasım gelir...

Fikret sen de bir örgüte yazılsan,
Geçimini tıkırına oturtsan,
İşte kalkındım ya! diye bağırsan,
Kendi sesine de gülesin gelir...

Fikret YILMAZ

«Kıyafet Kanunu» nun 45. yılı kutlandı. — Gazeteler —

Kutlayanlar!

FALCI ARANIYOR

Memlekette bulundukları sürece her gün gazetelerdeki çeşitli fallara bakmaya ve sokaklarımızdaki gezginci falcılara el falı baktırmaya alışmış olarak yetişmiş Almanya'daki işçilerimizin şimdi bütün bu imkânlardan mahrum kaldıkları öğrenilmiştir.

Yurdumuzda yayınlanan gazetelerin günü gününe dünyanın dört bir tarafına ulaşamaması ve gazete falına günlük bir ihtiyaç olarak işçilerimizin alışmış bulunmaları dolayısiyle Almanya'nın birçok bölgelerindeki işçilerimizin yanına falcılar gönderilmesi düşünülmektedir.

Gazetelerimizdeki ve dergilerimizdeki falları aratmayacak şekilde kültürlü ve bu alanda iyi yetişmiş el falcıları aranmaktadır.

İlgililerin Fal ve Falcı Bulma Kurumuna müracaat etmeleri rica olunur.

YENİ BİR BULUŞ

Şehrimiz hanımlarını güzelleştirmek için her mahallede bir kuaför açan «Güzel Kadınlar Örgütü» nün bazı mensupları Avrupa'da yaptıkları bir inceleme gezisi sonunda hanımlarımızı memnun edecek bir buluşla dönmüşlerdir.

Bu buluş sık sık elektrik kesilmesi olayları yüzünden güzelleşme çabaları sekteye uğrayan hanımlarımızı artık elektrikli ondülâsyon maşasından kurtarmakta ve onlara bütan gazıyla çalışan maşalar kullanma imkânı vermektedir.

Bir el bombası küçüklüğünde olan bu bütan gazı rezervuarını her kadın süs çantasında kolaylıkla taşıyabilecek ve istediği yerde çantasını açıp maşasını kullanabilecektir.

Bu güzelleşme aracını bütan gazı bayilerinden isteyiniz.

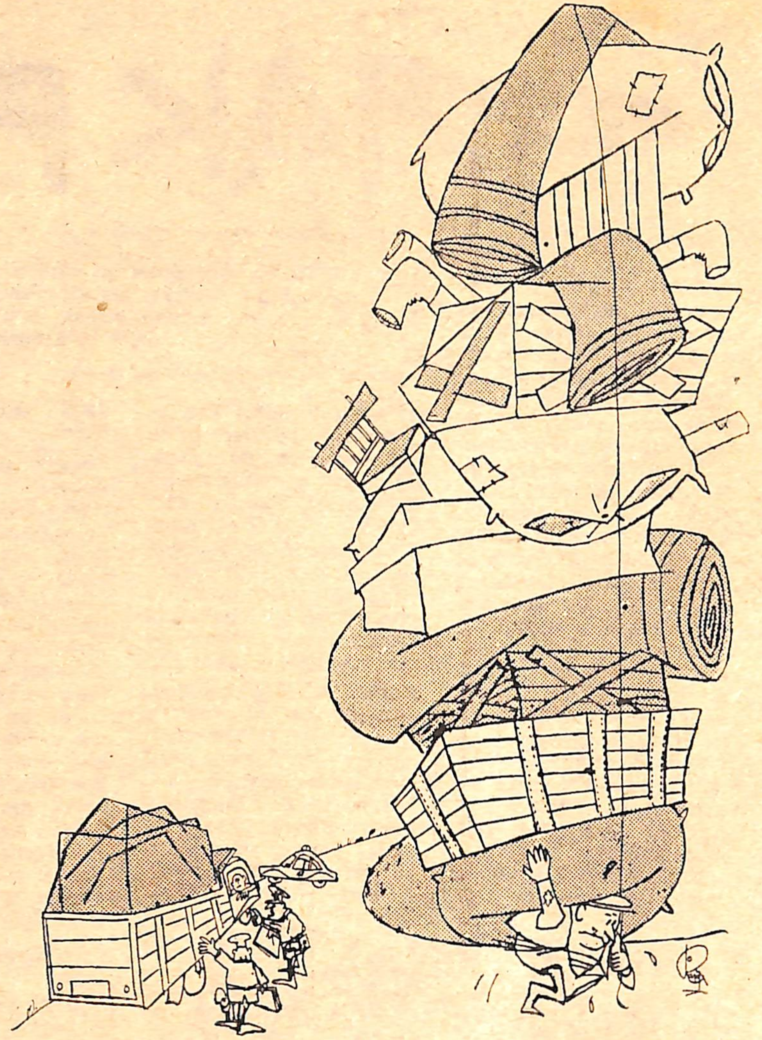
Mİ
İLÂN

odası. — Gazeteler —

ANGÂH!

Kara yollarında yük kontrolü yapılacak. — Gazeteler —

Yazısız

KİRALIK ARDİYELER

25 yıldır hiçbir iktidar tarafından yüzü güldürülemeyen yurttaşın tiyatro girişlerindeki biri ciddi diğeri gülen masklardan gülenini fuzuli bulması üzerine bu nevi masklar indirilerek depolarda muhafaza edilecektir.

Bu maksatla yurdun muhtelif yerlerinde genişçe ardiyelere ihtiyaç vardır.

Kira mukaveleleri asgari 10 yıllık olacak ve duruma göre uzatılabilecektir.

Ardiyelere konacak gülen masklar aslında halkın yüzündeki tebessümün bir süre için piyasadan çekilmesini ifade edip «Halk malı» sayıldığından depo sahipleri halk hizmeti görüyor sayılacaklar ve kira gelirleri kazanç vergisinden muaf tutulacaktır.

Ardiyelerini doldurmak isteyen mülk sahiplerinin acele müracaat etmeleri rica olunur. Müracaatlar gizli tutulacaktır.

ÖNEMLİ DUYURU

İstanbul Vilâyeti, Belediyesi ve Trafik yetkililerince şehrin trafik durumunu düzeltmek için bir gün tek, bir gün çift plâka numaralı arabaların çalıştırılması gerektiği noktasından ilham alınarak yaya izdihamını da önlemek için halktan bir gün tek, bir gün çift pabuç numaralı vatandaşların sokağa çıkarılması düşünülmektedir.

Böyle bir ihtimal karşısında şehir sakinlerinin İstanbul'u daha da kalabalık bir şehir haline getirmemeleri için ayaklarını denk almalarını tavsiye ederiz.

Reşit AŞÇIOĞLU

NE ZAMAN YAPTINIZ BU ALMANYA'YI ?

Ne zaman yaptınız bu Almanya'yı;
Biz uyurken mi?..
Ne zaman yaptınız bu binaları,
Bu fabrikaları,
Bu yolları;

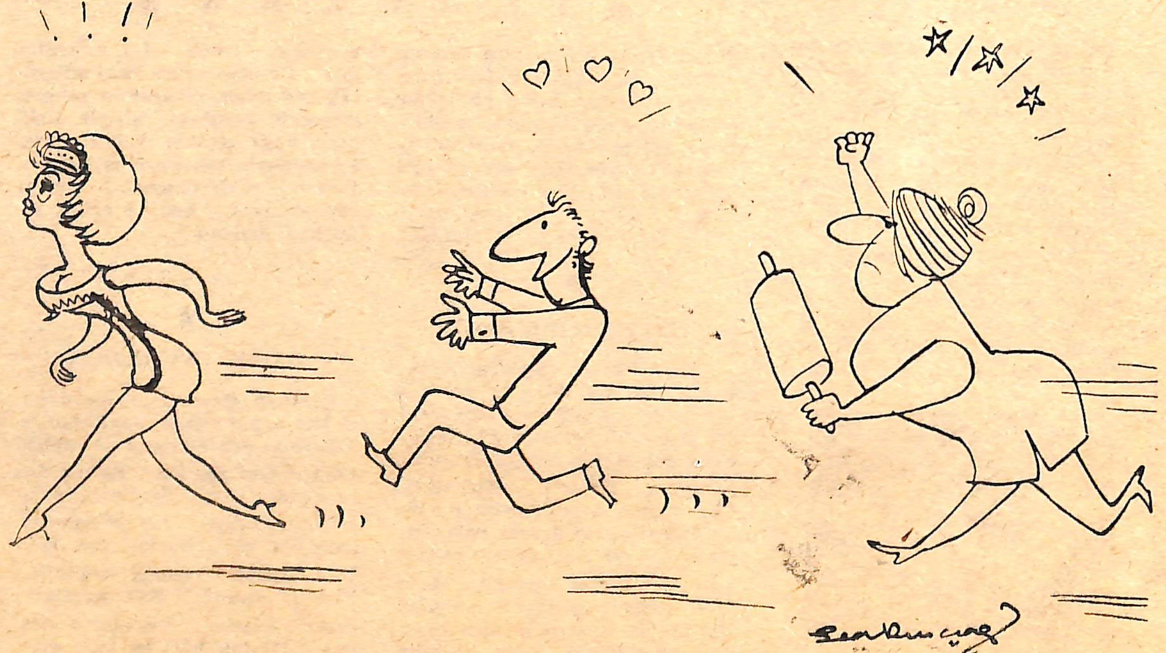
Biz nutuk dinlerken mi?
Ne zaman yaptınız bu Almanya'yı;
Biz CHP, DP, AP. derken mi?..
Ha, ne zaman yaptınız?..

MÜNİH

Münih'in caddeleri Anadolu;
Kaldırımları Ahmet, Mehmet...
Münih'in parkları İstanbul, İzmir, Bolu;
İstasyonu Türkçe, rezalet,
Merdivenleri miskin, uykulu...

Cebinde turist pasaportu
Sokakları işsiz dolu...
Münih değil burası:
Anadolu...

Mukadder ÖZAKMAN

Bir ömür böyle geçti!..

HAFTANIN ANKETİ:

ORTAK PAZAR

SUAVİ SÜALP

Ortak Pazara girdiğimiz şu günlerde bütün vatandaşların fikrini almak için sokağa çıktım... Bittabi olarak gözümün kestiği vatandaşlara ve çeşitli tiplere bu konuda çok mânalı birçok sorular sordum... Verdikleri cevaplara bakın neler söylemişler... Allah... Allah...

NERMİN ALTIPARMAK (Sekreter) :

Valla ben kendim ortak pazara girmemizi patronuma sordum. O da: «Ortak pazar, benim, karımla senin aranda vaziyeti idare etmem mânasına gelir» dedi. Ben de ortak pazara girdiğimiz için memnunum. Hulûsi'yi seviyorum. Kimseyle kendimi ortak etmem... Çünkü bana ortak olacak olan karısı bir kere benden hem şişman, hem de yaşlı... Ha hayt.. Güleyim bâri... Maksadımız bizim de Hulûsi ile ortaklaşa çalışarak ortak pazara hizmet etmemizdir şekerim... Hulûsi ortak kullanılan bir mal olduğuna göre, ortak pazar şimdiki halde benim için faydalı olmuyor... Başka ne söyleyeyim... İşte böyle...

NURİ DEBRİYAJ (Dolmuş şoförü) :

Valla Suavi bey ağbi... Benim ortak pazara falan kafam çalışmaz... Ben arabamın teklememesine bakarım... Bu ortak pazar dümeniyle yedek parçanın daha neşeli olacağını söylüyorlar... Biz ortak olmadıktan sonra ne mânaya gelir, değil mi şeker ağbicim... Sonra ben ortak işe pek tebeşir gibi bakarım. Çünkü evvelce Niyazi ile ortak aldığımız araba yüzünden karakolluk olduk. İnsanın oldu mu kendi takası olmalı... Hükümetteki ağbiler bu dümeni nasıl çuvalladılar çakmam... Lâkin bu işi de Perşembe Pazarına çevirirlerse o zaman vaziyet durumları yengen olur... Fazla konuşamam... Çünkü arabam doldu... Eyvallah şeker ağbicim...

NACİ AKRETİF (İktisatçı) :

Hükümetin bu kararı muvacehesinde alınan sistemler gayet abserve gözükürse de dövizin bloke edilmesinden doğacak akreditifik durumlar meydana getirmesinden doğacak terahlama bilhassa dış ilişkiler ve rezervasyon konusurda bir pirimatik vaziyet arzedecektir... Yapılacak yatırımların iç ve dış konjöktürlerini yabancı ortak devletlerin dövizlerinden karşılanırsa, o zaman genel ticarî ve ekonomik entervalite mümkün olabilir... Bilmem anlatabiliyor muyum?...

HÜSEYİN PİYAZ (Köfteci) :

Ortak pazar ne ki?... Yâni herkes gelip burda köfteyi ortak mı yiyecek?... Zaten onbir çocuk, iki garson, bir ocakçı var... Sonra gelip herkes bu dükkâna ortak olacak... Ben anlamam. Kaparım dükkânı o kadar... Zaten eti Yedikule'den zorla alıyoruz... At da kestirmiyorlar... Ortak pazarmış... Kim kime ortak olacak?... Benim ortağım vardı, attım... Kasada hile yaptı... Hükümet bize ortak olacakmış... Ben müslüman adamım, böyle şeylere gelmem... Sonram benim fazla kafamı karıştırmayın, köfteler yanacak... Oğlum Rafet, ikinci masanın iki limonlu piyazını götürsene ulan!...

SEVAL MEHTAP (Dansöz) :

Ah hayatım, bana sorulacak şey mi bu?... Ortak pazar demek ne demek sanki anlamadım mı?.. Fakat ben namusumla çalışıyorum... Hüsnü duyarsa beni vurur... Hayatımda bir erkek o var... Kimseyi ortak etmem... Zaten geçenlerde Deniz ona fena asılıyordu... Yoksa ortak pazar falan deyip bunu mu kastediyorsunuz?... Hüsnü bana kat alacak, döşeyecek, sonra başka bir şırfıntı ortak olacak... Temizlerim vallahi onu... Ben böyle numaralara gelmem... Harbi konuşun... Şimdi ortak pazar falan lâfını kesin de Hüsnü nerde onu söyleyin?... O inek, ortak pazar falan dümeniyle bana bir numara yapıyorsa çeker vururum... Ben gazete filân okumam... Sadece fotoroman alırım... Tamam mı?... Haydi yaylanın, o kadar... Yürü ulan!...

SEÇME SÖZLER

Beni bu kadar sert mi buluyorsunuz?...
Granit

Kurt'a neden ensen bu kadar kalın, diye sormuşlar...
Güreşe çalışıyorum, demiş.

Rica ederim, biraz kendinize gelin...
Kordiyal

Ben sizin bildiğiniz kızlardan değilim...
Benzetmişim.

Hayat rüyaya benzer.
Rüya'nın ikiz kardeşi.

Siz bir sahtekârsınız...
Bono

Kalbim yine üzgün, seni andım da derinden.
Dalgıç

Bilmem bu gönülle ben nasıl yaşayacağım.
Ayrılın.

Olmaz olmaz bu iş olmaz...
Memur

Alıverin bağlamamı çalayım...
Babanın uşağı mı var?

Neden kalbim seni sevdi?...
Bilmem.

Sizi bir türlü çıkaramadım.
Müshil

Ellerin ellerimde...
Manikürist Mediha

Rica edcrim biraz kısa kesin...
Makas

Sebep olanların gözü kör olsun...
Âmâ

Bugün yumurta gibisiniz...
Tavuk

Rica ederim gürültüyü kesin...
Hoparlör

İ L Â N L A R

BABASINI ARAYAN ÇOCUK

Baba.. neden beni Köprü'de bırakıp gittin?... Sonra arkamdan ittin?... Baba baba, ben şimdi nerdeyim?... Karanlık bir bodruma attılar... Senin baban bulunmadıkça çıkamazsın, dediler... Baba... baba... Sen tozcuymuşsun... Komiser amca söyledi... Tozculuk ne demek?... Beni buradan kurtar baba!... Ortalık karanlık... Yanımda birtakım adamlar var... Biri bana, «Sen kimin oğlusun bakim» diyerek yanağımı okşadı... Senin gibi babanın... Bu kâğıdı pencereden attım, sonra bir kenara kıvrılıp yattım... Bu kâğıdı bulanlar insaniyet namına kime götürürse götürsün, o da babama versin.. Baba gel teslim ol. Beni de bıraksınlar!... Malları nereye zula ettinse söyle, ben mektep ederim...

Hulûsi

★

NAMUSLU BİR KIZIM

Adımı burada açıklayamam... Fakat ben vallahi çok namuslu bir kızım... Evlenmek istiyorum. Bundan tabiî ne olabilir?... Fakat evlenmek istediğim erkeğin nasıl olacağını burada belirtemem. Çok ayıp... Erkek olsun da nasıl olursa olsun desem anlar mısınız?... Hiçbir yerden gelirim yok... Serbest çalışmayı denedim. Çirkin tekliflerle karşılaştım. Bütün herkes benden istifade etmek istedi... Ben de ettirmedim... Oooh... İyi etmedim mi?... Bundan sonra beni anlayacak bir erkek çıkacağını zannetmemekle beraber, biriyle mektupla veya çiçekle, yahutta başka vasıtayla tanışmak istiyorum. Yerimi söyleyemem... Annem şüpheleniyor... Artık o erkek gelip beni bulsun...

İsmi Meçhul Kız

★

RASİM EVİNE DÖN

Evlâdım Rasim.. evine dön... Babanın paltosunu, şapkasını, ağabeyinin pantalonunu ne yaptın? Bâri onları gönder... Baban daireye gidemiyor... Seni evlâtlıktan reddetti zaten... Ne cehenneme gidersen git... Rasim, sen kötü yola sapacak çocuk değildin... Neden saptın?... Bak paçaların çamur içinde... Sakalların uzamış... Rasim, bâri berbere git... Geçenlerde gazetede çıkan resmigeçit resminde halkın arasında senin resmini de gördük... Yanındaki o bıyıklı adamlar kimdi?... Resmigeçit seyretmiyorsan yoksa gene cepçiliğe mi başladın?... Ailemizden senin gibileri çıkacağına başka birisi çıksaydı... Yarın gece bir saatliğine evine dön, ablanın nişanı var... Bir limonata iç, sonra gene git... Hem de yıkanırsın... Döneceksin değil mi Rasim?... Dönmiyecek misin?... Eğer dönersen namertsin!... Terbiyesiz sen de...

Teyzen Rıfkıye Turşu

7 gün

PAZARTESİ

Panorama

Şöyle bir yanımıza, yöremize bakalım, olayların günlük akışında bir değişme var mı diye.

Yooo... Kasım ayı sonlarında nasılsak, Aralık sonlarında da öyleyiz.

Haydi önceleri olaylarla, Şeker Bayramı arasında bir ilişki kuruyorduk. İtişen kakışan bir kalabalık görsek, «Bayram telâşı» diyorduk.

Bir patlama duysak, «Bayram şenliği» diyorduk.

Bir alev, bir ışık görsek, «Fener alayı» diyorduk.

Manzara gene aynı işte...

Boykot, işgal, yürüyüş, direniş, yangın, tahrip!...

Silâhların çekilmesi, milletin sokaklara dökülmesi de caba.

Yılı mı uğurluyoruz, Kurban'ı mı karşılıyoruz acaba?

SALI

21. yüzyılın çocuğu

Bir çocuk fotoğrafı, bir resim altı yazısı: «Anasının karnında tam 12 ay durdu!»

Ne derseniz deyin, bu işte bir bit yeniği var!

Sanırız gizli bir örgüt, daha anasının karnındayken karşısına alıyor doğacak olanları; ibret almaları için örnek gösteriyor bizim gibi 9 ayda doğanları!

Ve ardından, «İşte» diyorlar, «Şu milyarlarca kişinin sürünmesindeki neden, telâş ve sabırsızlık! Aptallar üç ay önce dünyaya gelmeyi açıkgözlük saymışlar, aceleyle çıkarken akıllarını unutmuşlar!»

ÇARŞAMBA

Aman üstad tövbe de!

«İslâmın temeli 5 şarta dayanır» diyen İstanbul Belediye Başkanı Atabey, din ile belediye hizmetleri arasında şöyle bir benzerlik kurmuş: «Şehirciliğin temeli de 5 şarta dayanır: Yol, su, kanal, ışık, trafik.»

Bu şehirde var mı?

Yok.

O halde kararı siz veriniz sayın Başkan, Belediyenin tanımını nasıl yapacağız?

Soranlara, «Belediyemiz yok» mu diyeceğiz, yoksa «Belediye var da, İslâmiyetle pek ilgisi yok» diye mi cevap vereceğiz?

PERŞEMBE

Lâfı mı olur?

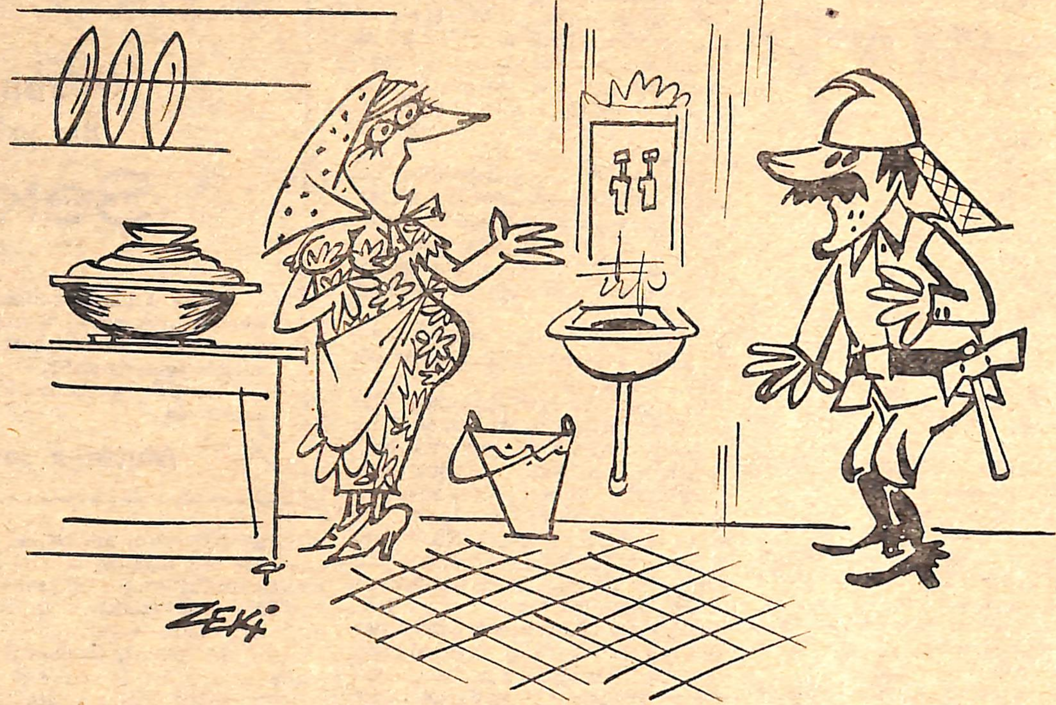
Gazeteyi açar açmaz yolla ilgili iki haber karşımıza dikiliverdi birden: «Konya — İncelemeler yapmak amacıyla yola çıkan Cumhurbaşkanı Sunay, yolsuzluk nedeniyle, dünyanın ilk uygarlık merkezi olan Çatalhöyük'e gidemedi.»

«Plânın hatâlı uygulanışı nedeniyle, Aksaray geçidinde olması gereken bir yol yok edildi!»

Nedense daha çok bu ikinci haberin üstünde durdu basın.

Yüzlerce insanın aylarca didinerek Aksaray'da bir yolu yok etmesi sanki hüner!

Biz bir uygarlık merkezini kimseye çaktırmadan yok etmiş bir toplumuz birader. Ne yol bırakmışız ne iz, dünyanın gözünü açan Çatalhöyük'ün dünya ile ilişkisini kesmişiz!

— Sana, yemek pişirirken mutfağa girme demedim mi ayol?.. Ateş, seni görünce sönüyor işte!..

CUMA

Türlü şekli var

Gazeteye yarım sayfalık bir ilân veren gezi bürosu soruyor: «Randevu nasıl kaçırılır?»

Bizden olup da, bu sorunun cevabını veremiyecek vatandaş var mıdır acaba?

Ama her ihtimale karşı, kaçırmak isteyenlere bir kez de biz hatırlatalım:

Efendim, randevu kaçırmanın türlü şekli vardır. Örneğin bunlardan biri, tarifeyle hareket eden bir taşıt seçmektir. Uçaksa, alana; vapursa, iskeleye; trense, istasyona; otobüsse, durağa gidersiniz. Orada saatlerce beklersiniz. Ya gelir, ya gelmez. Gelirse binersiniz. Ya kalkar, ya kalkmaz. Kalkarsa gidersiniz. Ya gider, ya gitmez. Giderse, varacağınız yere gelmesini beklersiniz. İşte o bir türlü mümkün olmaz!

Ya benzini biter, ya suyu; başarıyla kaçırılır randevu.

Dikkat! Taşıta binmek yerine yürümeyi tercih edenler, kaçırmayı gerçekleştiremezler.

CUMARTESİ

Lûtfen cinsini bildirin

Amerika, bizden haşarat istiyormuş.

Kırk yılda bir ihracat rekoru kıracağız ama, ne göndereceğimizi bilmiyoruz ki...

Kemirici mi, sömürücü mü, istifçi, vurguncu mu?...

Dedik ya, haşarat üretiminde çeşidimiz çok.

Çalıcı, çırpıcı bol da, hakkına razı olanımız pek yok!

PAZAR

Siz anladınız mı?

Minibüsçülerin kongresini bir konuşmayla açan Federasyon Başkanı, şöyle buyurmuş: «Kendimizi kimseye ezdirmeyeceğiz!»

İyi, güzel ama, anlayamadık ki... Şimdiye dek yayalar mı minibüsleri altına alıyordu; minibüslerin altında mı kalıyordu?

Bayram yeri

Üniversiteye giremeyip açıkta kalan gençler, rektörlükte kapsül patlatmışlar.

Olağandır.

Fakültelerimizden akıl, mantık, kürsü, kültür kalktığından beri; rektörlükler oldu bayram yeri!

Belli

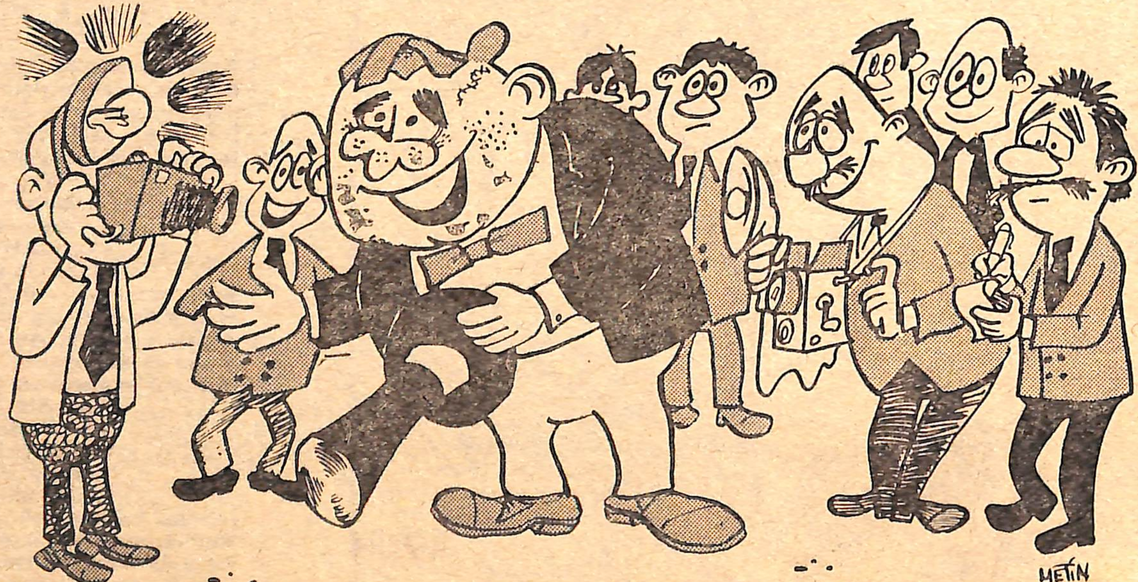
Yurdumuzun en plânlı şehri hangisiymiş biliyor musunuz?

İstanbul... 30 yılda, tam 1.200 plân yapılmış.

Ününe bir ün daha eklendi işte: Türkiye'nin en plânlı şehri.

Her gün bir plânın uygulandığı, altının üstüne gelmesinden belli!

Vedat SAYGEL

— Ben, her işte kafamı kullanırım!..

Bir esmer iki sarışına değer

çeviren: Süheylâ AYKUT

SOKAK kapısı önünde bahşişini verirken, usulca sordu:

— Gelecek cumartesi kocanız geziye çıkıyor mu?

Heyecan dolu, kısık ve boğuk bir sesle bunu bana neden sormuştu?

Oysa nedeni belliydi. Hubert'in varlığından çekiniyordu da, ondan! Bakışlarımdaki anlamı okumuş, gözlerimde yanan alevi görmüştü.

Bu, 19 yaşındaki sarışın delikanlıdan hoşlandığımı saklamıyacağım. Çalışma Bürosunun her onbeş günde bir gönderdiği parke cilâlama işçisiydi.

Sarışınlardan çılgıncasına hoşlanırım. Sokakta gözüme sadece altın saçlı delikanlılar çarpar. Diğerlerine dikkat bile etmem.

Çalışma Bürosunun Jean-Paul'üne gelince: Bir sabah pembe beyaz teni, altın sarısı saçlarıyla başı yere eğik, parkeleri cilâlarken gördüğümde, neredeyse yüreğim ağzıma gelecekti!

Henüz çocuk denecek yaştaydı ama, güçlü ve sağlam bir görünüşü vardı. Söylediklerime bakarak, beni düşük bir kadın sanmayın sakın. Aksine son derece sâkin, oldukça hamarat bir kadınımdır. Çalışma Bürosunun yardımıyla evimi tertemiz tuttuğum gibi, çalıştığım bankanın da en dikkatli memurlarından biriyimdir. Yalnız kocam Hubert aşk konusunda biraz bilgisiz; ben de henüz çok genç olduğumdan, ara sıra karşılaştığım yakışıklı erkeklere arzuyla bakmaktan kendimi alamam. Bilhassa sarışınlara...

Sadece bakardım onlara. Fazla ileri gitmezdim. Günümüzde bir küçük burjuvanın hovardalıktan uzak yaşaması, her şeye rağmen güçtür. İşte bu nedenle küçük cilâcının sözleriyle sarsılmış, çılgınca düşünceler kafamı alt üst etmişti!

Çalışma Bürosu aylardır dilsiz denecek kadar sessiz İspanyolları, kaba saba Portekizlileri gönderiyordu. Şu son üç haftadır açık renk gözleri ışıl ışıl yanan ve son derece geveze olan bu küçüğü yollamaktaydı.

— Ben öğrenciyim, demişti Jean-Paul. Bu işi cep harçlığımı çıkarmak için yapıyorum.

Çocuksuz bir kadındım ama, yine de analık hisleri vardı içimde. İlkin acımayla karışık bir duyguyla çay, bisküvi, reçel ikram etmiştim ona. Bahşişlerini birden ikiye, üçe, dörde, beşe çıkardım. Bir başka gün öğle yemeğine dâvet ettim. Ama Hubert çoğunlukla yanımızda oluyordu ve bu cömert davranışlarımı suratla karşılıyordu.

Günü gelip vücudumda tabiatın sesini işitince, kendimi hor görmeye başladım. Jean-Paul'ü çocuk gibi korurken, ansızın duygularım neden değişmişti acaba? İnce sabahlığımın altından bütün çıplaklığıyla görünen vücuduma ihtirasla baktığını gördükten sonra mı?... Sarışınlara karşı olan ezeli tutkunluğumdan mı?

Kesin olarak bilmiyorum. Sevimli küçük şeytan, Hubert'in önümüzdeki cumartesi geziye çıkacağını nereden öğrenmişti? Telefon konuşmalarımı mı dinlemişti acaba?

Evet, cumartesi günü kongrede bulunmak üzere yola çıkacaktı Hubert.

Karılarını Paris'te bırakarak taşra kongrelerine giden erkekler hem kendilerine, hem de karılarına tam bir özgürlük bahşederler.

Memnuniyetimi gizlemek için son derece cömert davranarak onu gara kadar uğurladım. Dönüşte ertesi sabahki randevuyu düşünerek, en güzel yiyecek-içecekle doldurdum arabamı.

O gece uyudum mu acaba? Uykudan çok aşk rüyalarıyla dolu bir kâbustu gördüğüm. Sabah yedide ayaktaydım. Süslenmem için önümde tam iki saatim vardı.

İşte saat dokuz! Gecikecek mi acaba?

Zilin sevinç dolu, aceleci çalışları çınladı holde. Koşarak kapıyı açtım.

Ne görsem beğenirsiniz!

Sırtında küçük bir merdiven, elinde kova ile bezler, çirkin bir arap durmuyor mu kapıda!

— Ne istiyorsunuz? Kimsiniz? diye kekeledim.

— Beni Çalışma Bürosu gönderdi madam, diye cevap verdi arap. İsmim, Mathurin'dir.

— Fakat...

— Neden şaşırdığınızı anlıyorum madam. Jean-Paul'ün bugün imtihanı varmış. Gelemiyecek. Onun yerine beni gönderdiler.

İnce pembe sabahlığımın içinde titreyerek kapıya abanmış, beklenmeyen bozguna razı olmayarak, bu kara adamı içeri almak istemiyordum.

Hayır, olamazdı bu! Kader, bana karşı böylesine zalim davranamazdı!

Ama birden, durumumun gülünçlüğünü anlayarak gülümsedim. Esmer işçi de bembeyaz dişlerini meydana çıkaran bir gülüşle içeri süzüldü. Girerken, adaleli göğsü, hemen hemen çıplak denecek kadar açık olan göğsüme sürtündü.

— Ben de Jean-Paul kadar kuvvetliyimdir madam, dedi. Parkelerinizi ondan iyi cilâladığımı göreceksiniz.

Haklıydı. Parkeler hiç görmedikleri bir şekilde parladılar, camlar ayna gibi ışıldadılar.

Ama çirkin bir soru zihnimde dolaşıyordu: «Ya ben, ben ne olacağım?»

Bir blucin ve atlele çalışan içşiyi ihtirasla seyrederken, «Seni gidi edepsiz Messaline» diyerek kendi kendimi azarlıyordum. «Bu bir siyah! Utanmıyor musun?»

Fakat günlerden beri içimi kavuran ateş ve bir gece önce kurduğum hayâller, bu akıllı sese kulak asmıyordu:

— Jean-Paul için bir yemek hazırlamıştım, dedim. İsterseniz buyrun beraber yiyelim. Şu an öyle yalnızım ki...

— Teşekkür ederim madam. Ama henüz öğle olmadı ki... Önce işimi bitireyim...

İşini bitirdi. Büroya dönmesi için bir saati vardı daha. Karşılıklı yemek yedik. Sonra, işinin bir devamı gibi yanıma yaklaşarak, beni kuvvetli kollarının arasına aldı.

Oh!... Irk, sınıf, renk ve yaş farkı, bir buhar gibi beynimden uçtu gitti bir anda! Onun bluciniyle atletinin; benim ise pembe sabahlığımın sırtımızdan uçuşu gibi...

Sevimli sarışınım Jean-Paul de onun kadar becerikli miydi acaba?

Sanmıyorum.

Mathurin'in gidişinden yarım saat sonra mutlulukla gülümserken:

— Aşk dersinde bir esmer, iki sarışına değermiş meğer! diye mırıldanıyordum.

G. Bideau'dan çeviren:
Süheylâ AYKUT

— Ayvalık'ta Zeytin Güzeli seçildi. —

Mizah Edebiyatımız
Bir şaheser kazanıyor:

Şekeri Orta
ROMAN

Yeni Yılda yayımlamaya başlayacağımız «ŞEKERİ ORTA», gerçekten severek, beğenerek okuyacağımız, başka çeşnide bir roman, bütün tipleri, bütün konusu, bütün nüktesi ile tam bizim mizah romanımızdır.
Sevgili okurlarımıza yeni yılda böyle bir roman sunmakla mutluyuz.

Mutlaka sevecek, beğeneceksiniz.

AŞK POLİTİKASI

Tutamam kendimi, elimde değil,
Kadının güzeli, söyletir beni.
Söyleyip geçemem, dilimde değil,
İncecik bir gülüş, bir küçük meyil,
Deprem gibi içten, titretir beni.
Herkese gururlu, dik bakışım var,
Rakiplere karşı, kasılışım var,
«Aşka yeter» diyen bir de yaşım var,
Ya, aniden geçen ıtırlı rüzgâr?
Bütün maskelerden sıyırır beni.
Vitrin camlarında dikizlediğim,
Sivil polis gibi, hep izlediğim,
Yetişip peşinden, aşk istediğim,
Bazan da kafama çanta yediğim,
Dilberler sımsıcak avutur beni.
Sosyetik baloda tepinen «Dam» lar,
Sarışın matmazel, esmer madamlar,
Parmağı hünerli, janti adamlar,
Meyvesi sihirli, tatlı haramlar
Aşk politikasına koşturur beni.
İstanbul, senden çok ıragım şimdi,
Mini'ye, maksi'ye hasretim şimdi,
Sakal da bıraktım, Hazret'im şimdi,
Çarşaflı, peçeli kısmet'im şimdi,
Kısmet bekleyenler güldürür beni.

Fikret YILMAZ

Selâhattin'in lâmbası

Yazan:
SUAVİ SÜALP
Çizen:
SEMİH BALCIOĞLU

TALİH BU YA.. AHMEDİN BEKLEDİĞİ FIRSAT AYAKLARINA GELSİN.

İÇİNİZDEN ÜÇ KİŞİ GELSİN.. BAŞBAKANIN KAPISINDA DURACAK.

YÜRÜYÜN TAM FIRSATTIR...

SİZ ÜÇÜNÜZ YUKARIYA ÇIKIN.. KAPIDAN İÇERİ BİRİ GİRERSE, KENDİNİZİ ACELE OLARAK KULPTA BULURSUNUZ...

BAŞÜSTÜNE KOMSERİM..

O SIRADA BAŞBAKANLIKTA:

BANA BİR AZ ŞEKERLİ KAHVE SÖYLE. RAHATSIZ EDİLMEK İSTEMİYORUM..

BAŞ ÜSTÜNE BEYEFENDİ.

BİR DE KAPALI ŞİŞE SU...

BAŞÜSTÜNE EFENDİM.

SEN BAŞ ÜSTÜNEDEN BAŞKA BİR ŞEY BİLMEZ MİSİN ?..

BAŞ ÜSTÜNE EFENDİM.

ŞU DEVLET İŞİ DE BENİ SIKTI. ZATEN MEMLEKETTE DE BÜTÜN İŞLER YOLUNA GİRDİ. AÇ ADAM YOK, HERKES OKUYOR... NEREYE OKURSA OKUSUN, OKUYOR YA.. ŞU LÂMBAYI BİR KASADAN ÇIKARALIM DA GÜNÜN KRİTİĞİNİ YAPALIM...
ALEYHOOOOOOP...

Beni dostlar mahvetti

KORKMAZGİL

İŞLER iyice kesat gitmeye başladı. Tek bir müşteri bile geldiği yok. Ya milletin dişi ağrımıyor, ya da yeni bir dişçi türedi. Fakat buna da pek ihtimal veremiyorum; çünkü, canından bezmeyen dişçi gelmez buralara. Hem, gelse bile, sayenizde herkes tanır bizi. Dişi ağrıyıp da Zekeriya ustayı aramıyacak bir fert gösteremezsiniz bu şehirde. Eee, peki, n'oldu bu millete? Hem dişini sıkar, hem de aramaz bizi; olacak şey mi bu? Diyeceksiniz ki, millet iş derdine düsmüş, dişle uğraşacak vakti mi var? Yahut şöyle de diyebilirsiniz: Her şey ateş pahasına çıkmış, milletin bir şey yediği yok ki dişe ihtiyaç duysun.

Tabiî bütün bunlar lâtife...

Bir gün dedim ki hanıma, «Böyle beklemekle olmayacak, hele biraz dolaşayım ben». «Doğrusun» dedi hanım, «yatan aslandan gezen tilki iyidir».

Ah beyefendi ah! Beni dostlar mahvetti!

Varıp bir kahveye oturdum. Kahveyi sevmem aslında. Fakat ne yaparsın, âlem gidiyor, sen de gideceksin. Belki millet görür de bizi, dişi aklına gelir.

Merhaba diyen geldi, selâmünaleyküm diyen geldi; yanımız yöremiz dostla ahbapla doldu. Garson, gel oğlum! Garson, kahve yap oğlum! Garson, çay getir! Garson, tavla ver! Garson, kâat getir! Böyle böyle, o gün akşamı ettik. Herkes evine, biz de evimize. Fakat inanır mısınız beyefendi, o gün otuz lira verdim kahveye. İnsanın dostunun ahbabının çok olması şüphesiz ki iyi bir şey... Allah herkese de versin. Merhaba Zekeriya usta, diyen çıkıp geliyor, ne nimet bu! Fakat beyefendi, böylesi bir günde de ahbap ağırlamak bir mesele vallahi!

Ertesi gün de öyle oldu. Garson, kahve yap oğlum! Garson, çay getir! Garson, tavla ver! Garson, kâat getir! Aman beyefendi, ne kadar da işsiz güçsüz adam varmış bu bizim memlekette!... Gelen, yapışıp kalıyor kahvenin sandalyesine. Hele de gençler, çocuklar!... Bana kalırsa, makineye filân lüzum yok bu memlekette, kalkınmak için; kahvelerde boş oturanları çalıştırdın mı, vallahi kalkınır bu memleket, beyefendi! Beş milyon kişi beş milyon kürek toprak atsa, vallahi Karadeniz'i doldurur, beyefendi! İnsan gücü deyip de geçmeyin siz!...

Neyse... Biz, o gün de, bir sürü para ödedik kahveye. Akşam oldu. Herkes evine, biz de evimize. Bu, her gün böyle. Müşteri bekleyelim, millete dişini hatırlatalım derken, biz, kahve ağası olup çıktık, beyefendi. Hadi diyelim ki yiyecek bir şey bulamıyor, her şey ateş pahası, o yüzden dişe ihtiyaç duymuyor; fakat beyefendi, dişini de mi sıkmıyor bu millet? Benim bildiğim, sıkılan diş mutlaka ağrı yapar. Demek ki sıkmıyor dişini! Kemeri sık, sık, sık, fakat dişini hiç sıkma! Olacak şey mi bu?

Neyse... Sabahleyin gözümü açar açmaz, ilk aklıma gelen, kahveye gitmek oluyordu. Öyle ki beyefendi, ceketin bir kolunu sokakta giyiyordum. Hanım, onbeş gün, hiçbir şey demedi. Fakat bir gün, «Bey» dedi, «her sabah, böyle, cenazeye yetişecekmişsin gibi koşa koşa çıkıyorsun evden; öğleleri de geldiğin yok; ne yapıyorsun bütün gün? Müşteri filân da geldiği yok?» Avrat kısmına her şeyi bir bir anlatamazsın ki beyefendi! Çünkü anlamaz!... «Hanım» dedim, «bu meslek böyledir. Bakarsın bir ay hiç iş olmaz da, ondan sonra başlar bütün milletin dişi ağrımaya. Hele şimdi bekleyelim bakalım.»

Biz, öğle yemeklerini de, tabiî, dışarda yiyoruz. Yiyoruz da, para mı veriyoruz? Yaz oğlum duvara, alırsın bahara! Kahve de öyle... Akşama kadar gelsin kahve, gitsin çay; yaz oğlum duvara, alırsın bahara! Bu zamanda borçsuz insan var mı beyefendi? Devlet bile borçlu. Ana karnındakilerin bile kaçar bin lira borcu olduğunu gazeteler her gün yazıp dururlar. Koskoca Zekeriya ustanın borcu olmasın mı yâni? Borca yiyen, kesesinden yer. Elbet bir gün milletin dişi ağrımaya başlar da, biz de öderiz borcumuzu.

Fakat dikkatimi çeken bir şey oldu, beyefendi. Sokakta karşılaştıklarım da, kahvede başıma toplananlar da bir acayip bakmaya başladılar bana. Sanki, «Üzme canını be Zekeriya usta, herkesin de borcu var, hepimizin başında» der gibi bir halleri vardı. Dehşetli ağrıma gitmeye başladı bu. Bir yandan da gülüyordum için için; «Bak şu sersemlere» diyordum, «kendi hallerine bakmazlar da...» Bir gün, iki gün, beş gün... Allah Allah!... Yahu bunlar ağızbirliği mi etmişler, ne, bana acımak için? İki gün önce benimle güle eğlene tavla oynayanlar, şimdi, karşılaştıkça yere bakyoır, babam ölmüş gibi üzgün üzgün savuşup gidiyorlardı. Şunların yediği naneye bak! Ulan, işsizsem ben işsizim; kazanamıyorsam ben kazanamıyorum; borçluysam ben borçluyum, size ne be yahu? Eğer çok canınız sıkılıyorsa, al arkadaş şu parayı da, sonra verirsin, dersiniz, değil mi ama beyefendi? Fakat bir yandan da gene kahvede başıma toplanıp, çaylarını kahvelerini benden içmekte devam ediyorlar tabiî!

Neyse... Bir gün gene kalabalıkça oturuyoruz kahvede. Kimi iç politikadan konuşuyor, kimi dış. Bizim halkı bilmez değilsiniz ya; işsiz güçsüz oldu mu, dünyanın politikasını çizmeye başlar. Beyaz Sarayı idare eder, Sovyetlere talimat verir. Neyse... Biz böyle lâflarken, Şom Tevfik girdi kahveye; çekine korka sokuldu masamıza, bir sandalye çekti altına. Merhaba, merhaba... Oğlum, kahve getir! Fakat Şom Tevfik'te surat beş karış. Dediler ki, «Karadeniz'de gemilerin mi battı bre Şom, ne düşünüp durursun yaslı yaslı?» Şom Tevfik, bana döndü, «Kardaş» dedi, «başın sağolsun. Çok üzüldük amma, elden ne gelir? Hepimizin başında.» Hoppalaaa!... Ben başladım gülmeye. «Sen de acımaya başladınsa ulan Şom» dedim, «kendimi hemen şu pis dereye atayım bâri!» Ben Şom'a böyle deyince, oradan biri, «Allah size sağlık versin kardaş» dedi, «hepimizin başında.» Ben gene anlamadım, daha çok güldüm. Fakat yüreğim de çürüklendi, yalan değil! Öteden biri daha, «Yaa, yaa» dedi, «çok üzüldük amma, elden ne gelir? Hepimizin başında.» Ben, iyice afalladım, bunu da duyunca. Garsonu çağırdım, beni bu kadar çok sevenler şerefine, çayları tazelettim. Bir başkası, «Maşallah sabırlı adamsın Zekeriya usta» dedi. Onun yanındaki, «Sabırlı olmasın da ne yapsın?» diye başını salladı. Daha bir başkası, «Elden ne gelir?» diye mırıldandı. Daha daha bir başkası, «Önünde sonunda, gideceğimiz yer orası» dedi. «Yahu» dedim, «bir bildiğiniz mi var sizin? Neden bahsediyorsunuz Allahaşkına? Kahveye gelmemi yadırgıyorsanız, herkes gelsin diye açmışlar burasını. Zekeriya usta gelemez diye bir kayıt mı var? Boş oturuyorum diye üzülüyorsanız, sizler de boş oturuyorsunuz. Ölü çıkmış gibi, ne bu ağızlar be yahu!»

O zaman, beyefendi, içlerinden biri, Şom Tevfik'in omuzuna vurdu eliyle, «Ulen Şom» dedi, «boşuna dememişler sana! Git işine be herif!» Ben bunu duyunca, aptallaştım! Bunun üzerine Şom, «Ölen ölmüş, giden gitmiş be kardaşım» dedi. «Saklayıp da ne kazanacaksınız? Bir an önce duysun adamcağız. Duysun da...»

İşte o zaman cızzz etti yüreğim, beyefendi. «N'olur, doğru söyleyin!» diye tuttum birinin yakasından. İçlerinden biri, «Madem ki açıldı» dedi, «söyleyelim de kurtulalım. Senin oğlan Alamanya'daydı, değil mi?» Etim kemiğimden ayrıldı, beyefendi «Öldü mü yoksa?» diye bağırmış ve masaya kapaklanmışım. Anlatılanları yarı buçuk duyuyorum. Biri diyor ki, «Biz bunu duyalı çok oldu da, sen duymadın diye söyleyemedik. Elden ne gelir? Hepimizin başında. Bir kaza sonucu...»

Oradan beni bir lokantaya götürdüler, beyefendi. Bir kadeh al, açılırsın; iki kadeh al, açılırsın.. gecenin geç saatlerine kadar içmişim orada. Gelen toplanmış başımıza. Duyduğum tek söz, şu: «Başın sağolsun Zekeriya usta. Hepimizin başında. Oğlum, ver bir duble rakı!»

Yasımız bir hafta sürdü. Gelip gidenler olduğu için, bir hafta çıkamadım evden. Ondan sonra içkiye verdim kendimi. Sabahleyin evden çıkıyordum, tanıdık bir lokantaya oturuyordum. Biri geliyordu: «Üzme kendini Zekeriya usta. Oğlum, bana bir duble rakı!» Biri geliyordu: «Böyle üzüle üzüle n'olacak bre Zekeriya? Hele kendine gel hele! Yavrum, bir duble votka ver bana!» Bir başkası geliyordu: «Geç duydum Zekeriya efendi. Hepimizin başında. Garson, bir duble konyak ver bana!» Rakısını votkasını, konyağını içen, çıkıp gidiyordu Lokantacı da durmadan yazıyordu bizim hesaba. Beş gün, on gün, bir ay... Biz, ipin ucunu kaçırdık, beyefendi! Artık, içmeden de edemiyordum. Oğlan gittikten sonra, ne yapayım bu dünyayı ben?

O lokantaya yüzümüz kalmayınca, başkasına taşındık. Eh, sayenizde sevenimiz çoktur, beyefendi. Nereye gitsek, yok yok! Ve biz başladık, o lokantada ziyaretçi kabul etmeye: «Başın sağolsun Zekeriya. Oğlum, ver bir duble rakı!», «Eve gittim de bulamadım seni. Üzme canını kardaşım. Yavrum, bana bir duble konyak!», «Allah sizlere sağlık versin Zekeriya efendi. Garson, bir duble votka ver bana!», «Bu da mı gelecekti başımıza Zekeriya? Delikanlı, rakı ver bana!», «Duyduğum haber doğru mu Zekeriya efendi? Garson, bir duble konyak!», «Vallahi inanamadım Zekeriya usta! Yahu, bu nasıl iş? Ver oğlum, bir duble rakı!», «Kim getirdi bu haberi bre Zekeriya? Yavrum, rakı getir bana!»... Anlayacağın, beyefendi, «Ah ah ah.. ver bir rakı!... Vah vah vah.. ver bir konyak! Tüh tüh tüh.. ver bir votka!»

Biz, olduk olacağımızı, beyefendi! Altı aydır durumumuz bu. Altı aylık borcu ödemek için evi de, bahçeyi de satmam lâzımgeliyor. Belki gene de karşılamaz. Meğer, millet benden de efkârlıymış!... Dereler gibi içki olsa, vallahi dayanmaz bu millete, beyefendi!...

Yaşımız geçmemiş olsaydı, Alamanya'ya giderdik de, borçları öderdik. Şimdi o umut da yok. Oğlanın acısını unuttuk, borç acısı yakamızı bırakmıyor, beyefendi. Hani derler ya, borç bini geçince... Eh, fırsat buldukça içiyoruz işte, beyefendi. Beni oğlan değil, dostlar mahvetti, beyefendi, dostlar!

KORKMAZGİL

VB

Başarınız ve istikbaliniz

tutumlu ve isabetli kararınıza bağlıdır.

Türkiye Vakıflar Bankasında

açtıracağınız her hesap

buyolda sizin için

en büyük şanstır.

Türkiye Vakıflar Bankası

(Basın : 60515 - A - 20885 — 204)

YALNIZ
42
LİRAYA

hakikî
bir
PARKER
dolma
kalemi

75 seneden beri
«dünyanın en çok istek celbeden»
Parker dolma kalemlerinin eşsiz kalitesini
Parker 45 modellerinde de bulacaksınız. Bilhassa
öğrencilerin seveceği bu kalemlerin özellikleri:
Kolayca değişebilen vidalı uç takımı, isteğe göre
kartuş veya pompa ile kullanma imkânı, bol yedek
parça...

PARKER 45

Çelik uçlu TL. 42.— Altın uçlu TL. 65.—

48

(İlâncılık: 829 — 205)

• Haftalık Siyasi Mizah Mecmuası •

SAHİBİ:
Ergin Ortaç

Yazı işlerini fiilen idare eden:
Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer:
Akbaba Matbaası

Sekreter: Selâmi M. Yurdatap

İDARE YERİ:
Divanyolu Klodfarer Caddesi, No. 8 - 10, Daire: 3. İstanbul
Telefon: 22 18 11

İLAN FİATI: Kapak içi, santimi 25 lira, iç sayfalar 40 liradır.

Bu gazete Basın ahlâk yasasına uymayı taahhüt etmiştir.

Fiyatı: 125 kuruş.

Hovardalık

Gecenin koyu karanlığında konuşarak dolaşan iki ateş böceği, yol kenarında küçük bir ışık görünce durdular. Biri:

— Ne şans! diye bağırdı. Müşteri bekleyen bir yosma! Müsaade eder misin?

Biri bekledi, diğeri ışığın geldiği yöne yürüdü. Dönüşte arkadaşı sordu:

— Nasıl, ateşli bir şey miydi bâri?

Diğeri yüzünü buruşturdu:

— Görmüyor musun, bacaklarımı yaktı! Kahpe, bir sigara izmaritiymiş!

Nasıl olmuş?

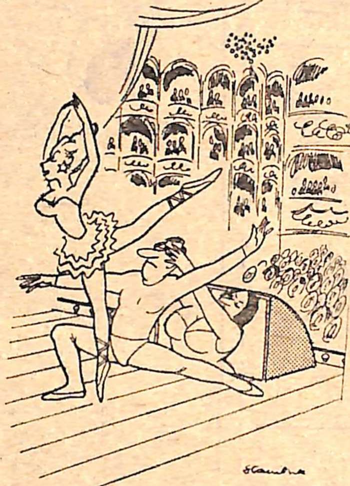
Kapı çalındı, gelen muslukçuydu.

— Hele şükür gelebildiniz, dedi ev sahibi. Bir musluk tamiri için sekiz gündür telefon edip duruyorum.

— Sekiz gün önce çağırdınız öyle mi?

— Evet.

— Öyleyse katları şaşırmışım. Ben, bir ay önce çağıran mösyöyü arıyorum da...

Yazısız

Yardım

— Siz, bu apartmanın sorumlu müdürüsünüz değil mi?

— Evet mösyö.

— Yâni gürültü, patırtı ve huzur kaçırıcı her türlü davranışlara siz müdahale edeceksiniz.

— Elbette mösyö.

— Öyleyse beşinci katta oturan ve bütün gününü bağırıp çağırmakla geçiren kadını susturabilirseniz, size minnettar kalırım!

— Beşinci katta öyle mi? Kimdir bu kadın?

— Karımdır mösyö, karım!

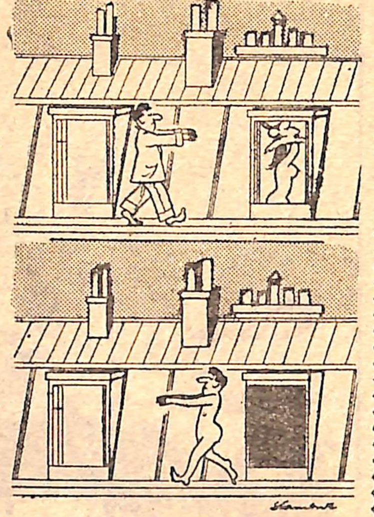
Özellik

Morga giden Marius:

— İki günden beri kayıp olan arkadaşım Oliv'i arıyorum, dedi. Burada mı acaba?

— Olabilir, diye cevap verdi görevli. Arayalım. Arkadaşınızın bir özelliği var mıydı?

— Vardı. Kuzeyli şivesiyle konuşurdu!

Yazısız

İki asil

Kont Morny bir gün Rotschild Bankasına bir para meselesini görüşmek için gitmişti. Baron onu azametle karşılayarak:

— Bir iskemleye buyurmaz mısınız sayın bay?... dedi.

Karşılanış şekline gocunan kont:

— Benim kim olduğumu biliyor musunuz siz? diye sordu. Kont Morny ile konuşuyorsunuz!

Bunun üzerine banker:

— Öyleyse size iki sandalye getirsinler! dedi.

Söyleyemez

Yeni gelen memuruyla ücrette anlaşan direktör:

— Yalnız bir şey hususunda son derece ketum davranmanızı isteyeceğim sizden, dedi.

— Hangi şey hususunda?...

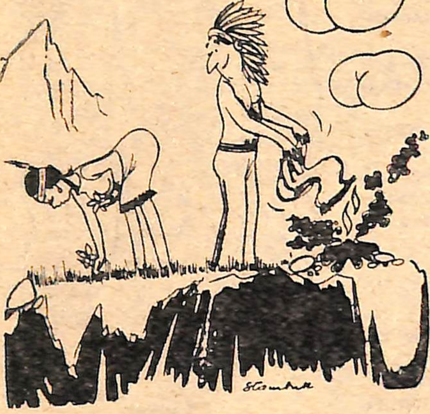
— Kaç lira haftalık aldığınızı kimse bilmemeli. Bu miktar, ikimizin arasında sır olarak kalmalı!

— Merak etmeyin, dedi memur. İstesem de söyleyemem. Zira haftalığımın ne kadar az olduğunu nişanlım duyarsa, ömrü billâh evlenemem!

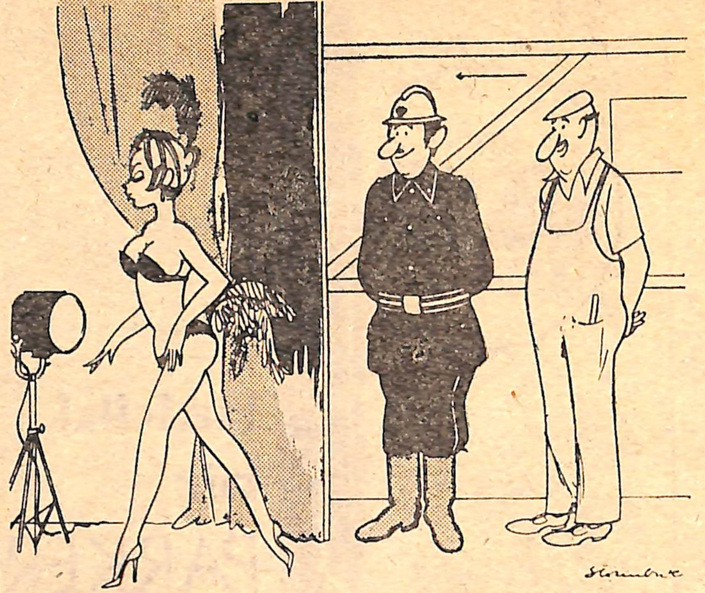

Yazısız

Dünya Karikatürleri

YAZISIZ

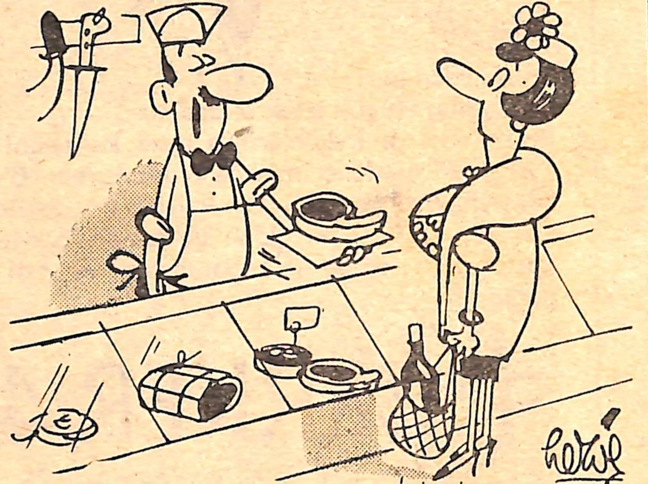

— TAM SANA GÖRE AHBAP... ÇOK ATEŞLİDİR !..

YAZISIZ

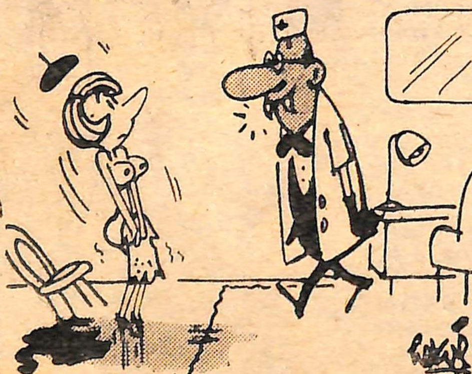
AT KASABI

— BUNU "SOTE SIÇRAYAN„ OLARAK PİŞİRİN... MANİA ATLIYAN BİR ATIN ETİDİR ÇÜNKÜ !..

KAN
VERİNİZ

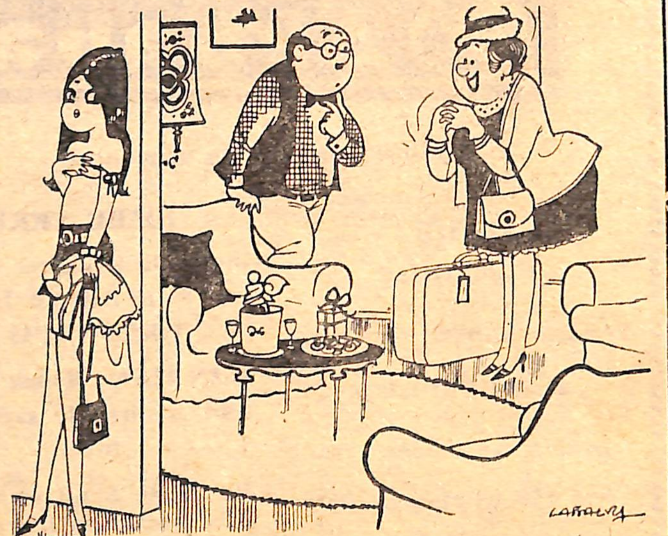

YAZILI

YAZISIZ

— OOO, BU NE SÜRPRİZ !.. BENİM BU GECE DÖNECEĞİMİ BİLİYORDUN DEMEK !..

"- Nasıl şaşırmam! Bilet alırken birinci sınıf istememiştim ki. Hem çok bir para da ödemedim üstelik.

- İyi ya zaten burası Ekonomi Mevkii. Ve bunun gibi daha iki büyük Ekonomi Mevkii salonu var.

- Şu yaldızlı değil de kırmızı koltuklu olan salon mu? Hani bizim mutfağın yanındaki.

- Orası bizim mutfağımız değil. Onların mutfağı. Bizim mutfak arkada. Bir başka mutfak daha olacak öbür uçta.

- Her taraf birinci sınıf gibi... Asıl birinci sınıf acaba nerede? Çok merak ediyorum.

- Ta ileride olmalı, buradan görülmez.

- Özür dilerim. Tuvaletlere hangi koridordan gidiliyordu.

- Hangisi olursa. Tam 12 tane tuvalet var... Yalnız sizin gibi hoş bir kız kolay kaybolabilir... aman dikkat edin."

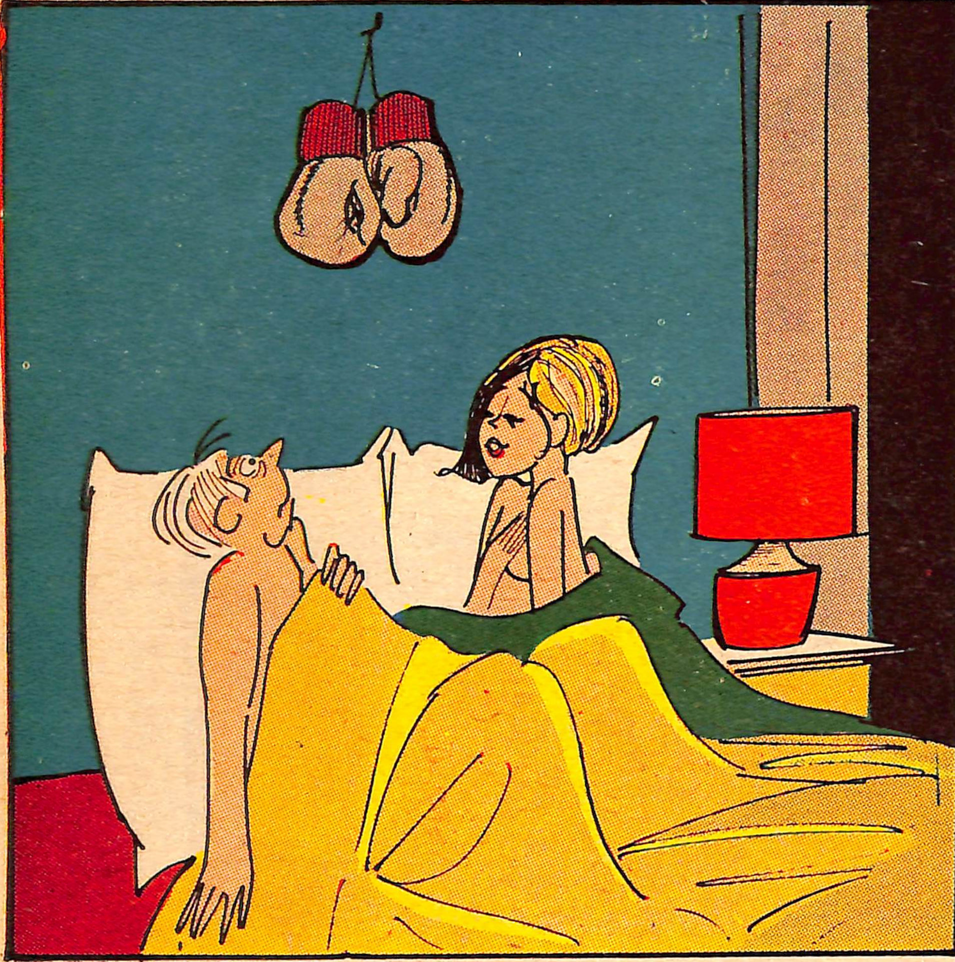
İşte PanAm'ın 747'lerinde durum böyle...

PanAm 747
En rahat, en ferah yolcu uçağı

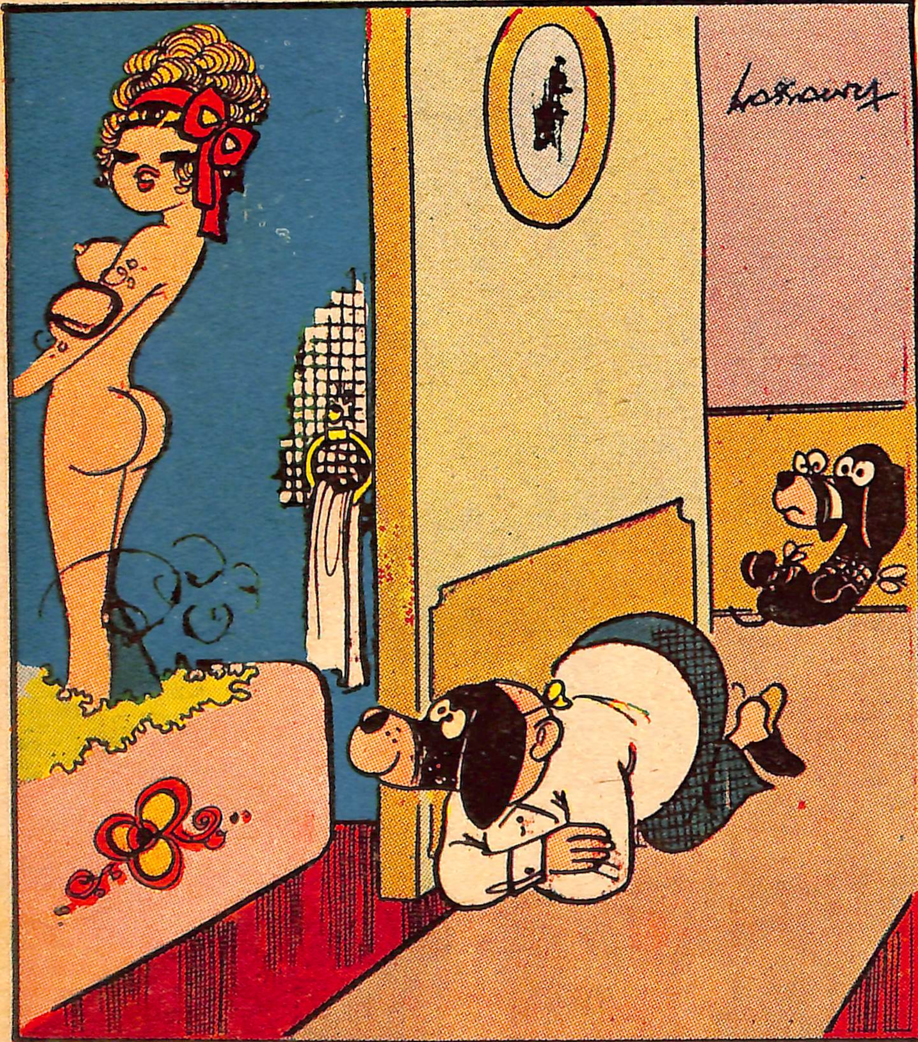
PanAm seyahat acentenize veya bize baş vurun;
PanAm İstanbul, Tel: 47 45 30 - 47 04 02 ● PanAm Ankara, Tel: 18 21 70/74 ● PanAm İzmir, Tel: 33 472 ● PanAm Adana, Tel: 1501

(Manajans: 4198 — 206)

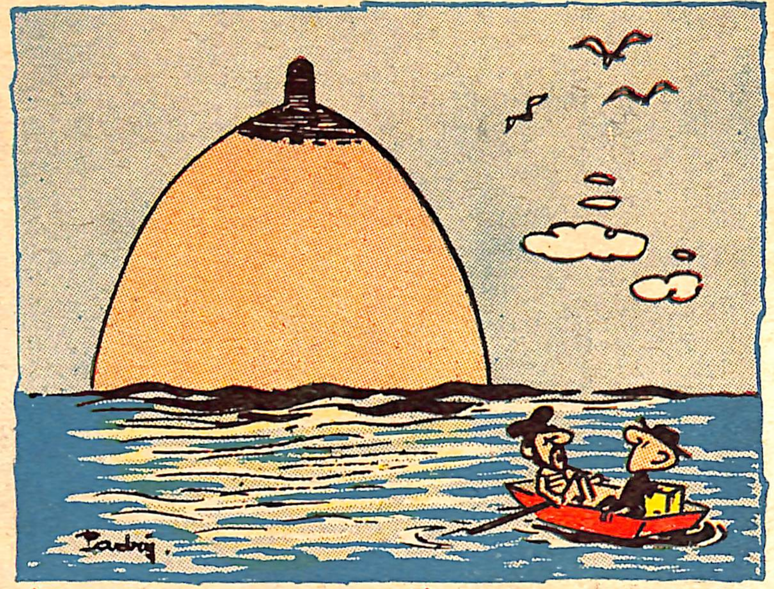
Akbaba

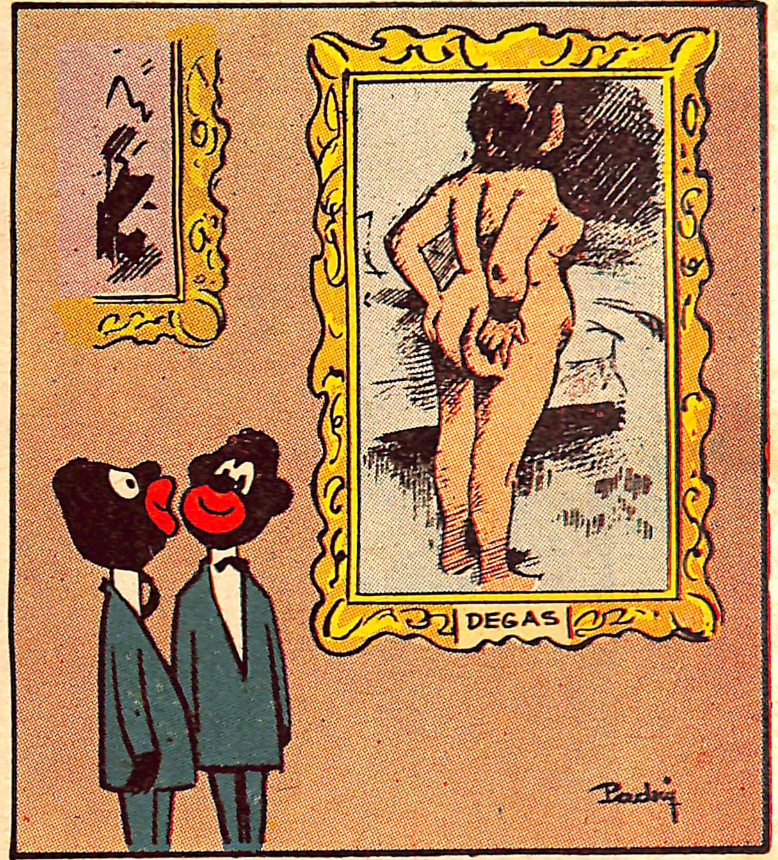
— HA ONLAR MI ?.. KOCAMIN ELDİVENLERİ .. ORTA SİKLET BOKS ŞAMPİYONUDUR DA !.

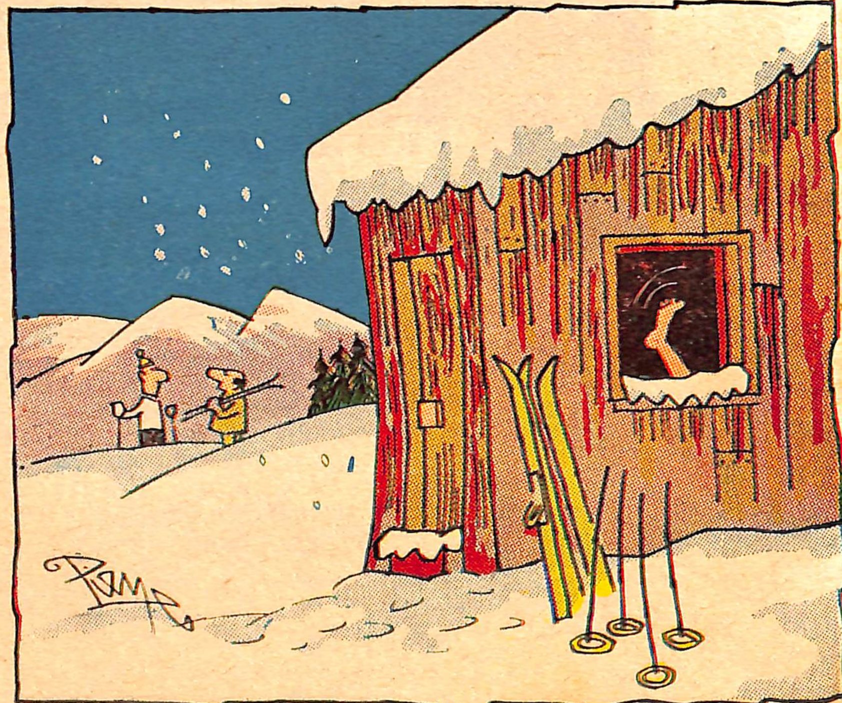
YAZISIZ

— İŞTE, GÖĞÜS ADASI AZİZ PEDER ... PAPAZLIK YAPACAĞINIZ YER !..

— HIMMM ... İNSANIN YİYECEĞİ GELİYOR !..

— BİRAZ SONRA GELİN ... KAYAK HOCASI BİR HANIMA DERS VERİYOR ŞİMDİ !..